

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Cob/22/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714212282
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8714212282.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Jany Jančíkovej, v právnej veci žalobcu: DREVOPIL SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom 066 01 Brekov 341, IČO: 36 459 658, zast. B. O., A. A. P. XX, XXX XX C., proti žalovaným: 1/ Prešovský samosprávny kraj, so sídlom Námestie Mieru 5043/2, IČO: 37870475, pr. zast. JUDr. Alojzom Naništom, advokátom, so sídlom Sládkovičova 8, 080 01 Prešov, IČO: 35519193, 2/ Mesto Vysoké Tatry, so sídlom Starý Smokovec 1, 062 01 Starý Smokovec, IČO: 00326585, pr. zast. JUDr. Františkom Komkom, advokátom, so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, IČO: 37941054, o vydanie bezdôvodného obohatenia s prísl., o odvolaniach oboch žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 20Cb/85/2014-1055 zo dňa 10.9.2019, takto jednohlasne

r o z h o d o l :

Mení rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu proti oboch žalovaným v celom rozsahu zamieťa.

Obaja žalovaní majú proti žalobcovi spoločný a nerozdielny nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol takto:

„I. Žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 273.683,09 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 28.10.2014 do zaplataenia z titulu bezdôvodného obohatenia od 1.11.2012 do 31.10.2014, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 114.702,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 12.9.2015 do zaplataenia z titulu bezdôvodného obohatenia od 1.11.2014 do 11.9.2015, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 83.127,77 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 11.5.2016 do zaplataenia z titulu bezdôvodného obohatenia od 12.9.2015 do 27.4.2016, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 252.362,87 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 17.5.2019 do zaplataenia z titulu bezdôvodného obohatenia od 17.5.2017 do 16.5.2019, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

ochrany svojho vlastníckeho práva. Usporiadania pomeru vlastníka pozemku a vlastníka stavby sa týkajú ust. § 135c Obč. zák. v spojení s § 868 Obč. zák. sa vylučuje aplikácia ust. § 351 Obč. zák. Pokiaľ žalobca uplatňuje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia ako jedno z oprávnení vlastníka za obdobie, ktoré tu bolo teraz špecifikované, je potrebné potom zohľadniť, že v prvom rade si mal uplatniť resp. jeho právni predchodcovia, ktorí mu postupovali zmluvu o postúpení pohľadávky na bezdôvodné obohatenie pre posúdenie nárokov podľa § 155c Obč. zák. V tejto súvislosti žalovaný v 1/ rade poukázal na závery, ktoré vyplývajú zo spisu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/290/2009, na základe spisu tunajšieho súdu sp. zn. 11C/185/2008 a nadväzujúce uznesenie ústavného súdu SR IV.ÚS 77/2011, ktoré sa zaoberá práve otázkou bezdôvodného obohatenia. Žalovaný v 1/ rade uznal, že by do úvahy prichádzala náhrada za zriadené vecné bremeno, avšak vzniesol tiež námietku premlčania nároku. Namietol správnosť znaleckého posudku T.. Y. a súčasne poukázal na funkcie žalovaného v 1/ rade ako samosprávneho kraja, medzi ktoré patrí vytváranie čo najlepších podmienok pre občanov a zabezpečovanie zjazdnosti a prevádzkyschopnosti pozemných komunikácií II. a III. triedy nemôže založiť titul bezdôvodného obohatenia. Čo sa týka podnikateľskej činnosti žalovaného v 1/ rade, daň z motorových vozidiel je daňou zo zákona a je vyberaná za užívanie motorových vozidiel ako takých, nie za prevádzkovanie ciest. Príjem z takej to dane nie je účelovo určený na prevádzku ciest, ale je príjmom VÚC, z ktorého financuje tak školstvo ako zdravotníctvo, oblasť sociálnu a iné vyplývajúce mu tak z originárnych, ako aj prenesených kompetencií zo zákona. Čo sa týka využitia týchto financií na cesty a ich súvis z bezdôvodným obohatením, toto bolo podľa žalovaného judikatúrou prekonané ešte v roku 2008. Čo sa týka správy predloženej zastupiteľstvom žalovaného v 1/ rade (popis podnikateľských aktivít Prešovského samosprávneho kraja), správa bola vypracovaná, avšak nikdy nebola zastupiteľstvu predložená a slúžila ako interný materiál v súvislosti so zmenou legislatívy zákona 135/1961 Zb. Na otázku či žalovaný v 1/ rade vie predložiť rozhodnutie o prípustnosti stavby z rokov 1967 až do súčasnosti, sa právna zástupkyňa žalovaného uvádza vyjadriť nevedela, žiadne rozhodnutie do skončenia dokazovania žalovaného v 1/ rade nepredložil. Rovnako nedoložil prípadnú existenciu nájomnej zmluvy. Žalovaný v 1/ rade namietol, že má v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. oprávnenie užívať dané nehnuteľnosti pričom nie je vlastníkom z vlastnej vôle a jeho povinnosť vlastníť cesty II. a III. triedy vyplýva zo zákona. Na otázku prečo nepožiadal o vydanie dodatočného stavebného povolenia a nechce riešiť protiprávny stav užívania predmetných pozemkov, právna zástupkyňa žalovaného v 1/ rade uviedla, že žalovaný v časoch výstavby neexistoval a v danom čase výstavby nemohol byť ani stavebníkom, a teda nie je možné takúto žiadosť zo strany žalovaného v 1/ rade očakávať. Čiastkové riešenie vyporiadania formou pozemkových úprav žalovaný v 1/ rade považuje za nehospodárne a neefektívne. Poukázal na to, že rozsudkom Najvyššieho súdu SR bolo zrušené rozhodnutie katastrálneho odboru Okresného úradu Poprad zo dňa 4.7.2014, čo podľa žalovaného znamená, že pozemkové spoločenstvo, urbaniaristi nie sú vlastníkami nehnuteľností, z ktorých odvodzuje žalobca svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa žalovaného v 1/ rade je uplatnený nárok žalobcu špekulatívnym, nakoľko žalobca vedel, že kupuje nehnuteľnosti zastavané komunikáciami. Navrhol žalobu zamietnuť.

4. Návrhom zo dňa 21.4.2016 žalobca navrhol pristúpenie žalovaného v 2/ rade do konania a voči tomuto si uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nakoľko geometrickým plánom č. XX/XX zo dňa 12.5.2015 a následne geometrickými plánmi č. X/XXXX a X/XXXX zo dňa 19.1.2016, došlo k oddeleniu pozemkov zaťažených stavbou cestného telesa T. a pozemkov zaťažených chodníkmi a verejnou zeleňou. Geometrické plány tak špecifikovali pozemky zaťažené stavbou vo vlastníctve žalovaného v 1/ rade a chodníky vo vlastníctve žalovaného v 2/ rade.

5. Žalovaný v 2/ rade v písomnom vyjadrení uviedol, že s podanou žalobou nesúhlasí, nakoľko na Okresnom súde v Poprade je vedené konanie, ktorého predmetom je určenie, že členovia K.Z. F. A. M. nie sú spoluvlastníkmi nehnuteľností pôvodne zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. X, k. ú. A. A. a z uvedeného dôvodu žalovaný v 2/ rade navrhol toto konanie prerušiť. Súčasne uviedol, že predmetné konanie je taktiež prerušené z dôvodu katastrálneho konania. Žalovaný v 2/ rade má za to, že pozemkové spoločenstvo vzniklo v rozpore so zákonom, a teda nemohlo platne previesť vlastnícke právo k pozemkom spoločnosti K., A..P.U.. ani následne nemohlo dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva na žalobcu. Podľa žalovaného v 2/ rade na strane žalobcu v prejednávanej veci absentuje akákoľvek legitímácia, preto navrhol žalobu zamietnuť. Podľa žalovaného v 2/ rade právny predchodca žalobcu nehnuteľnosti nadobudol na základe neplatnej zmluvy od predávajúceho pozemkového spoločenstva, ktoré nie je subjektom na prevod vlastníckeho práva, lebo takéto právo majú v rámci nedielného spoločenstva všetci členovia spoločenstva. Keďže pozemkové spoločenstvo nemalo žiadne práva na

určiť, či existoval rozumný vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným účelom, alebo inými slovami, či bola docielená spravodlivá rovnováha medzi požiadavkami všeobecného záujmu a záujmami jednotlivca.

11. Žalovaný v 1/ rade sám dobrovoľne žiadne konanie neinicioval, jeho obranou bolo spochybňovanie prevodu vlastníckeho práva k pozemkom na žalobcu. V tomto smere súd poukazuje na predložené výpisy z evidencie nehnuteľností a tiež vyjadrenie Okresného úradu Poprad, z ktorých vyplýva, že tieto neboli predmetom sporného prevodu, ktorý by bol naďalej predmetom katastrálneho konania. Ani prípadné doplnenie dokazovania o administratívny spis Okresného úradu Poprad by na tomto stave nič nezmenilo, preto súd tento návrh na doplnenie dokazovania zamietol. Je zrejmé, že ak existuje legálny postup riešenia či už formou pozemkových úprav, odkúpenia či uzavretia nájomnej zmluvy, ktorými by bol zriadený právny titul na riadne užívanie pozemkov, ale žalovaný v 1/ rade uvedené neakceptuje, tak dôsledkom toho sa vlastník pozemku má možnosť sa na súde domáhať svojich zákonných práv žalobou na vydanie bezdôvodného obohatenia a takéto konanie nemôže byť označené za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca je podnikateľský subjekt s vymedzeným predmetom činnosti a tento rozhodne nemožno považovať za špekulatívny. V tomto smere súd poukazuje na skutočnosť, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca nebol pri nadobudnutí vlastníckeho práva dobromyseľný. Skutočnosť, či držiteľ veci je alebo nie je dobromyseľný, treba vždy hodnotiť objektívne. Dobrú vieru treba totiž chápať ako presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, keď si prisvojuje určitú vec. Ide teda o psychický stav, o vnútorné presvedčenie subjektu, ktoré samo osebe nemôže byť predmetom dokazovania. Možno o nej usudzovať len z okolností, za ktorých sa tento psychický stav navonok prejavuje. Tvrdenie držiteľa o tom, že mu vec patrí, musí byť preto podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých sa dá usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo, a to nielen pri jeho vstupe do držby, ale po celú vydržiaciu dobu, dôvodné. V tomto smere súd opätovne poukazuje na skutočnosť, že v konaní nebol produkovaný jediný dôkaz o tom, že by žalobca pri nadobudnutí vlastníctva nebol dobromyseľný. O možnosti nadobudnúť vlastnícke právo k pozemkom svedčí tiež skutočnosť, že nikdy neboli predmetom konfiškácie, štát teda nemal žiaden dôvod s majetkom nakladať, zvlášť ako bol predmetom komerčného nájmu pre účely zriadenia kúpeľnej osady a platil sa za lokalitu pravidelný nájom.

12. Námitku, že cesta T. slúži na bezplatné uspokojovanie verejnej potreby nemožno vziať do úvahy, nakoľko otázka nároku na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vlastníka pozemku bez právneho dôvodu (právneho titulu na riadne užívanie pozemku odporcom), má nepochybne aj ústavnú relevanciu (čl. 20 ods. 4 ústavy).

13. Čo sa týka práva k stavbe a vlastníckeho práva k pozemku, v súdnej praxi sa uplatnil názor o konkurencii dvoch rovnocenných vlastníckych práv v prípade, ak niekto staval na základe časovo neobmedzeného práva k cudziemu pozemku, ktoré v dôsledku zmeny právnej úpravy zaniklo. V týchto prípadoch zostanú práva k stavbe a pozemku rozdielne, vzájomný vzťah vlastníkov je nutné riešiť podľa ustanovenia o bezdôvodnom obohatení (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Odo 823/2003, rozsudok Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 3 Cdo 45/92, nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 94/2011-44). Žalovaný v 1/ rade ako vlastník stavby cestného telesa T. je obohatený o čiastku, ktorú by žalobca ako vlastník pozemku dosiahol za prenájom pozemku zastavaného stavbou. Táto čiastka bola určená znaleckými posudkami.

14. Čo sa týka nároku žalobcu voči žalovanému v 2/ rade, užívanie pozemkov žalovaným v 2/ rade spočíva v užívaní dotknutých pozemkov, ktoré sú verejným priestranstvom - chodníkmi a verejnou zeleňou, neobmedzeným okruhom užívateľov, najmä obyvateľmi obytných domov v bezprostrednej blízkosti pozemku a návštevníkmi žalovaného v 2/ rade zabezpečujúcimi príjmy žalovaného v 2/ rade. Vyňatie priestoru (pozemku) vlastneného žalobcom ako súkromným subjektom a spĺňajúceho znaky verejného priestranstva, z verejnoprávneho režimu verejného priestranstva, by viedlo k podstatnému sťaženiu či znemožneniu právnej regulácie spoločenských vzťahov, na ktorých má žalovaný v 2/ rade verejný záujem, a to či už ide o jeho povinnosť vytvárať pre svojich obyvateľov vhodné životné prostredie alebo dbať na urbanistické či ekologické kritériá, na ktorý účel slúži pozemok žalobcu.

15. Pokiaľ ide o výkon samosprávy, ktorej podstatou je predovšetkým hospodárenie s majetkom, kedy o spôsoboch jeho využitia a nakladania s ním rozhoduje v medziach zákona verejnoprávna korporácia (právnická osoba - čl. 65 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) samostatne, tu je potrebné zdôrazniť, že verejnoprávna korporácia vstupuje do súkromnoprávných vzťahov, kde platia súkromnoprávne princípy,

predovšetkým princíp rovnosti strán a ďalšie princípy občianskeho práva, vrátane princípu vydania bezdôvodného obohatenia vzniknutého užívaním cudzieho majetku. Preto ak nie je v občianskoprávnej rovine (napr. zmluvou) upravené všeobecné užívanie verejného priestranstva, zahrňujúce aj len sčasti pozemky vlastnícky patriace tretej osobe (žalobcu), má to za následok vznik bezdôvodného obohatenia na strane obce plnením bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pretože aj keď existuje právny dôvod užívania verejného priestranstva, nejde o titul, podľa ktorého by obci vzniklo oprávnenie, aby také plnenie zo strany žalobcu (strpenie užívania jeho majetku) bolo poskytované bezplatne. Pripustením opačnej možnosti by došlo k porušeniu základného princípu občianskoprávných vzťahov, spočívajúceho v rovnosti ich účastníkov (§ 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Žalobca je vlastníkom pozemkov zapísaných na LV č. XXXX, k. ú. A. A.. Fakticky ide o pozemky vedúce paralelne so stavbou cestného telesa cesty T., na ktorých sa nachádza chodník prípadne slúžia podobnému účelu. Iné využitie sa nepredpokladá. Dotknuté pozemky sú teda pozemkami v území dokončenej obytnej zástavby a sú svojim charakterom, tvarom a umiestnením určené k plneniu funkcie verejného priestranstva. Žalovaný v 2/ rade disponujúci teda majetkom žalobcu mohol užívaním týchto pozemkov plniť svoje verejné funkcie súvisiace s uspokojovaním potrieb občanov, čo je jeho povinnosť stanovená zákonom, ktorú by však inak musel plniť iným spôsobom, tzn. napr. obdobné pozemky s miestnymi komunikáciami či verejnou zeleňou na rovnaký účel kúpiť alebo prenajať, prípadne zeleň tu vysadiť. V takom prípade by žalovanému v 2/ rade užívaním majetku na úkor žalobcu majetkový prospech celkom určite nevznikol.

16. Proti tomuto rozsudku ako celku podali včas odvolanie obaja žalovaní.

17. Žalovaný v 1/ rade vo svojom odvolaní napadol výroku I. až IV., ako aj závislý výrok o náhrade trov konania (VIII.) a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu voči nemu zamietol.

18. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s námietkou žalovaného v 1/ rade spočívajúcu v tom, že žalobca si svoj nárok v konaní uplatnil z bezdôvodného obohatenia a nie za vecné bremeno s tým, že žalovaný odôvodnil svoje odvolanie odvolacími dôvodmi v zmysle § 365 ods. 1 písm. e), f), h) CSP.

19. Podľa súdu vzbudzuje pochybnosti identifikácia parciel, keď súd prvej inštancie konštatuje, že parcela XXX/XX je identická s časťou mpč. XXXX/b/X a zároveň má byť identická s časťou mpč. XXXX/a/X/a/X/X.

20. Z pozemnoknižnej zápisnice č. X, k. ú. A. A. podľa žalovaného v 1/ rade vyplýva, že pod poradovým číslom X je zapísaná parcela XXXX/b ako pozemok s hospodárskymi budovami a záhradou o výmere 26 ha, 47 árov, 14 m². V časti „K.“ tejto zápisnice pod radovým číslom X je zápis: Došlo dňa 16.10.1951, č. d. XXX. Podľa § 2 zákona č. XXX/XXXX, poťažné vyhlášky Ministerstva zdravotníctva č. XXX/XXXX uverejneného v Úradnom vestníku č. X/XX odpisuje sa parcela č. XXXX/b a zapisuje sa do novej zápisnice č. XX tejto knihy. Zo zápisnice č. XX A. A., M. T., vyplýva, že v časti „K. Z.“ pod radovým č. X bola zapísaná parcela č. XXXX/b, odpísaná zo zápisnice číslo X tejto knihy, a to na základe už vyššie uvedeného právneho dôvodu. Pod radovým č. X je zápis: Vkladá sa vlastnícke právo pre Československý štát v správe Štátnej zdravotnej správy v celku. Pod radovým č. X je konštatované, že na základe administratívnej dohody danej v Košiciach dňa 25.6.1960, geometrického plánu a výkazu plochy vyhotoveného Okresným meračským strediskom Z. C.Ž. dňa 4.12.1961 sa rozdeľuje parcela XXXX/b, zastavaná plocha o výmere 26 ha, 47 árov a 14 m² na parcelu číslo XXXX/b/X, zastavaná plocha o výmere 26 ha, 44 árov a 97 m² a na parcelu číslo XXXX/b/X, zastavaná plocha o výmere 2 árov, 17 m² a táto sa odpísala do novej vložky č. XX. V tejto súvislosti je podľa žalovaného v 1/ rade potrebné zdôrazniť, že vlastníkom rozdelených parciel bol naďalej Československý štát. Z ust. § 2 ods. 1 zákona č. 185/1998 Zb. podľa odvolateľa vyplynulo, že dňom 1.1.1949 prechádza do vlastníctva štátu všetok majetok, ktorý slúži alebo je určený na prevádzku liečebných a ošetrovacích ústavov. V ods. 4 citovaného zákonného ustanovenia sa uvádza, že prechod nehnuteľností a knihovných práv na Československý štát zapíšu knihovné súdy do verejných kníh na návrh Ministerstva zdravotníctva s odvolaním sa na tento zákon. Uvedené konštatovanie je významné z viacerých dôvodov, a to, že bývalí urbarialisti neboli vlastníci tejto parcely a v čase rekonštrukcie cesty T. v časti mpč. XXXX/b/X štát rekonštruoval komunikáciu na svojej parcele. Žalovaný v 1/ rade poukazuje na skutočnosť, že už v priebehu konania navrhoval, aby súd vykonal identifikáciu pozemnoknižnej parcely č. XXXX/b/X so stavom C. - R.. V tejto súvislosti je podľa žalovaného v 1/ rade potrebné poukázať aj na odôvodnenie rozsudku NS SR

vo veci sp. zn. 10Sžr/2/2019, v ktorom Najvyšší súd SR konštatuje, že úlohou správneho orgánu bude odôvodniť, na základe akých skutočností dospel k záveru, že členom pozemkového spoločenstva svedčí spoluvlastnícke právo k nehnuteľnostiam pôvodne zapísaným v PKV č. XX v k. ú. A. A., pôvodná mpč. XXXX/b/X a odôvodniť aktívnu vecnú legitimitáciu jednotlivých členov pozemkového spoločenstva vo vzťahu k uplatňovanému nároku na potvrdenie vlastníctva k pôvodnej mpč. XXXX/b/X.

21. Podľa odvolateľa aj so súdom prvej inštancie konštatovaných dôkazov, a to výmeru okresného národného výboru zo dňa 21.7.1966 ako aj zo zápisnice zo dňa 12.11.1969 možno dospieť k skutkovému zisteniu, že stavba „Rekonštrukcia štátnej cesty T., k. ú. A. A. - E. L.“ bola riadne povolená orgánom, ktorému táto právomoc vyplýva zo zákona. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nie je možné podľa odvolateľa zistiť k akému skutkovému záveru dospel súd prvej inštancie, t. j. či rekonštrukcia bola stavbou povolenou alebo nepovolenou. Podľa žalovaného v 1/ rade je uvedené skutkové zistenie rozhodujúce pre posúdenie či nárok žalobcu je potrebné posudzovať ako bezdôvodné obohatenie, resp. ako náhradu za vecné bremeno.

22. Zároveň podľa žalovaného v 1/ rade bývali urbarialisti neboli vlastníci sporných nehnuteľností, tak ako to vyplýva z Nájomnej zmluvy zo dňa 29.10.1947 uzatvorenou medzi Spišskou úverovou bankou uč. spol. v likvidácii ako prenajímateľom a Slovenskou hotelovou uč. spol. pod národnou správou. Z tejto zmluvy vyplýva, že nájomca má právo používať a udržiavať v dobrom stave „celé územie našej osady v A. A.“, a to park, cesty a chodníčky, ktoré objekty patria k majetkovej súčasti bývalých urbarialistov v M., resp. ich právnej nástupkyňi.

23. Podľa žalovaného v 1/ rade od účinnosti zákona č. 66/2009 vzniklo k pozemku pod stavbou vo verejnom záujme zákonné vecné bremeno a až do vykonania pozemkových úprav (§ 3 cit. zákona) patrí vlastníkovi náhrada iba v súlade s § 151 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Doterajšia právna úprava, a v podstate aj súčasná, chápe primeranú náhradu na zriadenie legálneho vecného bremena ako jednorazovú náhradu.

24. K uvedenému je potrebné poukázať na závery vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu SR IV. ÚS 264/2018 vo vzťahu k nálezu sp. zn. PL ÚS 42/2015, najmä aplikovateľný záver, kde rozsah vecného bremena je určiteľný už pri jeho vzniku, t. j. účinnosti zákona v posudzovanej veci č. 66/2009 Z. z. Nie je vylúčené posudzovať nárok ako jednorazovú náhradu. Z uvedeného je zrejmé, že aj keď je žalobca zapísaný na liste vlastníctva ako vlastník parciel, žalovaný od 1.7.2009 užíva parcely pod stavbou pozemnej komunikácie na základe práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu vyplývajúcejmu z § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z., a nie bez právneho dôvodu ako k tomu dospel súd prvej inštancie. Podľa žalovaného v 1/ rade finančná náhrada za zriadenie vecného bremena zo zákona je majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká „in rem“ a vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohradu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová, nemá charakter opakovaného plnenia.

25. Pre prípad, aby odvolací súd dospel k záveru, že žalovanému v 1/ rade svedčí právo vecného bremena k parcelám, na ktorých sa nachádza pozemná komunikácia, opätovne žalovaný v 1/ rade potvrdil, že trvá na vznesenej námietke premlčania, keď žalobca žalobou doručenou súdu dňa 31.10.2014 žiadal, aby mu žalovaný vydal bezdôvodné obohatenie vo výške 342.134,- eur s prísl. V zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 13.10.2014 je uvedené, že postupca postúpil svoju pohľadávku, ktorá vznikla z bezdôvodného obohatenia Prešovského samosprávneho kraja s tým, že tento v období od 1.11.2012 do 17.12.2013 neoprávnene užíval nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve postupcu. K uvedenej zmluve o postúpení pohľadávky žalovaný v 1/ rade namieta, že postupca nebol a nie je vlastníkom nehnuteľností, na ktorých sa nachádza pozemná komunikácia (NS SR, sp. zn. 10Sžr/2/2019) a z ktorých vyvodzuje nárok na bezdôvodné obohatenie, preto nemohol platne postúpiť pohľadávku. Ani jednotliví členovia pozemkového spoločenstva nepreukázali svoje právne nástupníctvo k spoluvlastníckym podielom k nehnuteľnostiam pôvodne zapísaným v PKV č. X, k. ú. A. A. Námietka žalovaného v 1/ rade smeruje k tomu, že bývalé urbárske spoločenstvo M. nebolo nositeľom subjektívneho práva, t. j. nebolo aktívne vecne legitimované na postúpenie pohľadávky. Zároveň postupovalo nárok z bezdôvodného obohatenia, pričom možno uvažovať iba o nároku za vecné bremeno. Obdobne je to pri zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 13.10.2014 spoločnosťou K. A..P..U..

Predmetom postúpenia bolo bezdôvodné obohatenie za neoprávnené užívanie nehnuteľností a nie náhrada za vecné bremeno.

26. V ďalšom žalovaný v 1/ rade poukázal na skutočnosť, že predmetom postúpení boli pohľadávky, ktoré vznikli titulom bezdôvodného obohatenia, rovnako tak ako bol vymedzený v žalobcom návrhu. Preto pokiaľ súd prvej inštancie priznal pohľadávku titulom vecného bremena, rozhodol tak o niečom, čo nebolo predmetom žaloby, t. j. ani po skutkovej ani po právnej stránke a priznal žalobcovi plnenie, ktoré nežiadal. Podľa odvolateľa, ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že na parcelách žalobcu viazne zákonné vecné bremeno a žalobca tvrdí a dôkazmi preukazuje, že ide o bezdôvodné obohatenie, bolo dôvodné žalobu z tohto dôvodu v celom rozsahu zamietnuť.

27. Podľa odvolateľa ani spoločnosť K. A..P..U.. ani žalobca nekupoval nehnuteľnosti - parcely pod komunikáciu, chodníky v rámci predmetu svojej činnosti.

28. Žalobca ako nový vlastník predmetné nehnuteľnosti kupoval s vedomím, že sú zastavané pozemnou komunikáciou a z uvedených dôvodov ich kupoval za cenu, ktorá nezodpovedala tej cene, aká vyplýva zo znaleckého posudku T. Y. Č.. XX/XXXX.

29. Z uvedeného podľa žalovaného v 1/ rade vyplýva, že žalobca kupoval nehnuteľnosti mimo predmetu svojej zapísanej činnosti s vedomím, že parcely zastavané pozemnou komunikáciou a viac ako 100 rokov užívané ako stavba reálne nebude môcť využiť, kupoval ich za výrazne nižšiu cenu ako je ich trhovú hodnotu. Z uvedených okolností možno vyvodiť, že zámerom žalobcu bolo práve uplatňovanie takýchto nárokov, t. j. bez legitímnej nádeje využiť tento nadobudnutý majetok inak, ako len uplatňovať špekulatívny občianskoprávny nárok.

30. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na ust. § 3 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka ako aj na čl. 5 základných princípov CSP, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci 16Co/152/2008, nález Ústavného súdu ČR vo veci sp. zn. IV. ÚS 1735/07 a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23Cdo/430/2017, ako aj na závery vyplývajúce z rozhodnutia európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 2.7.2019, zverejneného dňa 25.7.2019 v spore O. B. proti Slovenskej republike.

31. Žalobca ako vlastník nielenže je cestným telesom obmedzený na svojich vlastníckych právach, ale je potrebné uviesť, že ako právny nástupca predchádzajúcich vlastníkov chcel byť (vzhľadom na vedomosť o reálnom stave pozemkov) na svojich vlastníckych právach obmedzený, pretože mu bolo (muselo byť) zrejmé, že tieto pozemky sú vo faktickom stave, v akom sa nachádzajú nepoužiteľné, napr. na výstavbu a pod., keďže sa na nich nachádza stavba pozemnej komunikácie (viac ako 100 rokov). Žalovaný v 1/ rade v konaní namietal, že výkon vlastníckeho práva žalobcu je aj z týchto dôvodov v rozpore s dobrými mravmi.

32. Zásadnou odvolacou námietkou žalovaného v 1/ rade je námietka nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu. Pozemkové spoločenstvá boli upravené zákonom č. 181/1995 Z. z. v znení zmien a doplnkov. V spoločenstve bez právnej subjektivity spoločenstvo nie je vlastníkom žiadneho majetku, v spoločenstve s právnou subjektivitou je daná možnosť získať vo vlastnom mene práva a záväzky spoločenstva. Spoločná nehnuteľnosť však stále zostáva v spoluvlastníctve členov spoločenstva. Z nálezu IV. ÚS 150/2018 okrem iného vyplýva, že „Pokiaľ správny orgán dospel v citovanom rozhodnutí zo 4.7.2014 k záveru, že členovia pozemkového spoločenstva presne identifikovaní vo výroku tohto rozhodnutia sú súčasne aj podielovými spoluvlastníkmi sporných pozemkov, bolo jeho povinnosťou tento svoj záver náležitým spôsobom odôvodniť. Okresný úrad v rozhodnutí zo 4. júla 2014 zdôraznil, že zrušením urbáru zákonom Slovenskej národnej rady č. 2/1958 Zb. zostalo „vlastníctvo podielnikov zachované“. Na základe tejto premisy bolo preto úlohou správneho orgánu odôvodniť právne nástupníctvo členov pozemkového spoločenstva po pôvodných „podielnikoch“, teda vysporiadať sa s tým, ako členovia pozemkového spoločenstva, ktorí sú uvedení vo výrokovej časti rozhodnutia zo 4.7.2014, vstúpili do práv a povinností po pôvodných urbárikoch vrátane identifikácie samotných pôvodných urbárikov. K záveru o tom, kto je právnym nástupcom, nemožno dospieť bez riadnej identifikácie pôvodného subjektu (jednotlivých pôvodných urbárikov), od ktorého sa nástupníctvo odvádza. Keďže rozhodnutie Okresného úradu zo 4.7.2014 v odôvodnení neidentifikuje mená pôvodných urbárikov, chýba v ňom zásadný podklad, ktorý by umožňoval správne orgánu vysporiadať sa s otázkou právneho nástupníctva, a tým aj existenciou podielového

spoluvlastníctva členov pozemkového spoločenstva k sporným pozemkom. Záver Okresného úradu o tom, že spoluvlastníctvo k sporným pozemkom členov pozemkového spoločenstva bolo preukázané právnym nástupníctvom, s ktorým sa všeobecné sudy stotožnili vo svojich rozhodnutiach, je preto minimálne predčasný a zároveň aj zmätočný. Pokiaľ správny orgán dospel k záveru, že notárskou zápisnicou zo 14.10. 2003 došlo k „obnoveniu urbárskej knihy“ a tým aj k osvedčeniu veľkosti podielov pôvodných spoluvlastníkov, resp. pôvodných urbárikov, nevysvetlil, na základe akých skutočností k tomuto záveru dospel, a preto je rozhodnutie zo 4.7.2014 aj v tejto časti nepreskúmateľné. Ústavný súd zdôrazňuje, že pokiaľ otázka aktívnej vecnej legitímácie nie je zo strany správneho orgánu náležite preskúmaná a odôvodnená, nemôže dôjsť ani k naplneniu zmyslu ust. § 12 ods. 1 písm. b) zákona o usporiadaní vlastníctva k pozemkom, ktoré spočíva v odstránení rozporov údajov zapísaných v evidencii vlastníckych práv so stavom skutočným.

33. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že právne závery Najvyššieho súdu, ktorými potvrdil preukázanie aktívnej vecnej legitímácie členov pozemkového spoločenstva ako základného predpokladu úspešného si uplatnenia nárokov v príslušnom správnom konaní, nie sú ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom odôvodnené, a preto sú v rozpore s požiadavkami vyvoditeľnými zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 30.4.2019, sp. zn. 10Sžr/2/2019, vychádzajúc zo záverov vyššie uvedeného nálezu Ústavného súdu SR zrušil rozhodnutie Okresného úradu Poprad, katastrálneho odboru zo dňa 4.7.2014. Z odôvodnenia rozhodnutia NS SR okrem iného vyplýva, že je povinnosťou správneho orgánu postupovať v intenciách nálezu Ústavného súdu SR, doplniť dokazovanie na preukázanie sporných skutočností týkajúcich sa aktívnej vecnej legitímácie pozemkového spoločenstva v zmysle odôvodnenia rozhodnutia, svoje závery náležite odôvodniť a rozhodnúť. Podľa NS SR prvoradou otázkou správneho orgánu bude vysporiadať sa s otázkou účasti jednotlivých členov pozemkového spoločenstva v konaní podľa zákona č. 180/1995 Z. z. a na tento účel preskúmať či im ako iným osobám, v prospech ktorých sa má potvrdiť vlastníctvo k sporným pozemkom, svedčí aktívna legitímácia. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva aj to, že uvedené sa dotýka nehnuteľností pôvodne zapísaných v pozemkovej knihe k. ú. A. A., vo vložke č. X ako mpč. XXXX/a/X/a/X/X a tiež aj parcely mpč. XXXX/b/X. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že rozsudok NS SR zo dňa 30.4.2019 sa nevzťahuje na parcelu mpč. XXXX/a/X/a/X/X. Konštatovanie súdu prvej inštancie nie je dôvodné, tiež aj z toho dôvodu, že podstatou rozhodnutí či už Ústavného súdu alebo Najvyššieho súdu je skúmanie právneho nástupníctva jednotlivých členov pozemkového spoločenstva a odôvodnenie ich aktívnej vecnej legitímácie. Podľa žalovaného v 1/ rade pozemkové spoločenstvo nebolo aktívne legitimovaným subjektom na akýkoľvek prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré previedlo na spoločnosť K. A..P..U.. Z toho vyplýva, že kúpne zmluvy sú absolútne neplatné od samého počiatku. Ak bol správou katastra povolený vklad vlastníckeho práva na základe absolútne neplatnej zmluvy, je daný iba modus, chýba titul, teda platne uzavretá kúpna zmluva. Z uvedeného následne vyplýva zásada, že „nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako sám má.“

35. Rovnako žalovaný nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca bol dobromyseľným nadobúdateľom nehnuteľností, na ktorých sa nachádza pozemná komunikácia a bol v dobrej viere, a to vzhľadom na vyššie opísané skutočnosti nadobudania nehnuteľností, prevodu obchodného podielu, postúpenia pohľadávok. Zároveň v čase uzatvárania kúpnej zmluvy či už medzi pozemkovým spoločenstvom a K. A..P..U.. a medzi touto spoločnosťou a žalobcom bolo vedených viacero súdnych sporov na Okresnom súde Poprad. Vzhľadom na všetky okolnosti posudzovanej veci žalobca nemohol byť a ani nebol v dobrej viere a dobromyseľný pri nadobúdaní vlastníckeho práva k parcelám, na ktorých sa nachádza pozemná komunikácia a chodníky.

36. Žalovaný v 2/ rade vo svojom odvolaní v rámci odvolacieho návrhu žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému v 2/ rade náhradu trov celého konania, alternatívne, aby napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

37. Podľa odvolateľa pozemkové spoločenstva boli upravené zákonom č. 181/1995 Z. z. s tým, že zákon rozoznáva a rozlišuje rozdiel medzi pojmom spoločná nehnuteľnosť a pojem majetok spoločenstva (KS Trenčín 4Co/188/2011).

38. Spoločenstvo bez právnej subjektivity nie je vlastníkom žiadneho majetku, v spoločenstve s právnou subjektivitou je už daná možnosť získať vo vlastnom mene práva a záväzky spoločenstva. Spoločná nehnuteľnosť však stále zostáva v spoluvlastníctve členov spoločenstva. Z vyššie uvedenej skutočnosti jednoznačne vyplýva, že pozemkové spoločenstvo nebolo aktívne legitimovaným subjektom na akýkoľvek prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na základe vyššie uvedených kúpnopredajných zmlúv, ktorú uzavrelo právnym predchodcom žalobcu K., A.P.U. I.. Pokiaľ došlo k uzavretiu takejto kúpnopredajnej zmluvy, táto zmluva je absolútne neplatná od samého počiatku, pričom na absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy musí súd ex offa prihliadať z úradnej povinnosti.

39. Podľa odvolateľov ak bol správou katastra povolený klad vlastníckeho práva na základe absolútne neplatnej zmluvy, je daný len modus, avšak jasne chýba titulus, teda platne uzavretá zmluva. Na základe absolútne neplatného právneho úkonu takto nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a teda nemožno uvažovať o ochrane vlastníckeho práva hoc aj dobromyseľného nadobúdateľa. Rovnako nie je možné za uvedeného stavu uprednostniť požiadavku právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere pred zásadou, podľa ktorej „Nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má sám“ (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 50/2010 zo dňa 10.2.2010).

40. V zmysle citovanej zásady kúpna zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a následne o pár mesiacov uzavretá ďalšia kúpna zmluva medzi novým vlastníkom K., A.P.U. I. a žalobcom, sú od samého počiatku absolútne neplatné, nemôžu z nich vznikáť žiadne práva a povinnosti, pretože predávajúci K. F. A.A. M., nebolo vecne legitimované na uzavretie akejkoľvek platnej zmluvy, a to z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie.

41. S poukazom na R NS SR 5Cdo/49/1997, ako aj na nález ÚS SR II. ÚS 348/08 zo dňa 6.10.2010 je podľa žalovaného v 2/ rade potrebné diferencovať slovné spojenie „majetok spoločenstva“, ktorého nadobudnutie je závislé od nadkladania alebo od hospodárenia so spoločnou nehnuteľnosťou (výnosy), pričom len tento majetok je vo vlastníctve spoločenstva. Spoločná nehnuteľnosť pozemkového spoločenstva ako taká nie je vlastníctvom spoločenstva, ale ostáva vo vlastníctve jednotlivých členov pozemkového spoločenstva, ktorí ju majú v nedeliteľnom podielovom spoluvlastníctve. Iba členovia spoločenstva ako nedielni podielovní spoluvlastníci k nehnuteľnostiam majú aktívnu legitímáciu a výlučne iba oni môžu pri splnení ďalších zákonných podmienok so spoločnou nehnuteľnosťou nakladať zákonom dovoleným spôsobom (uskutočňovať prevody a prechody vlastníckeho práva). Aj keď súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, súd prvej inštancie takto nepostupoval a konal v rozpore v tom, že v priebehu konania ako prejudiciálnu otázku v rámci ex offa neriešil aktívnu legitímáciu žalobcu v tom, či tento subjekt K. F. A.A. M. mohlo alebo nemohlo nadobudnúť vlastnícke právo pozemkov, ktoré sú užívané zo strany žalovaného ako chodníky a verejná zeleň, priestranstvo. Žalovaný v 2/ rade aj v zmysle odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Prešove predložil listinný dôkaz, a to jednak samotný nález Ústavného súdu IV. ÚS 150/2018-144 zo dňa 6.12.2018, ktorým bolo vyslovené porušenie základného práva Mesta Vysoké Tatry na ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom NS SR sp. zn. I0Sžr/154/2016 zo dňa 23.8.2017, ktorý bol týmto nálezom zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Po vydaní rozsudku Najvyššieho súdu zo dňa 30.4.2019 správny orgán do dnešného dňa nekonal a nanovo nerozhodol a vec teda nie je právoplatne ukončená.

42. Žalovaný v 2/ rade teda poukazuje na vyslovené právne závery jednak v náleze Ústavného súdu, ako aj na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu, kde bolo úlohou odporcu doplniť dokazovanie na preukázanie sporných skutočností týkajúcich sa aktívnej legitímácie pozemkového spoločenstva. Aj napriek tomuto vyššie citovanému nálezovi a rozsudku Najvyššieho súdu SR, ako aj uvádzanej judikatúry všeobecných súdov, súd prvej inštancie nebral žiaden zreteľ, s týmito rozhodnutiami sa náležitým spôsobom v ničom nevyporiadal a iba stroho skonštatoval, že nebolo preukázané, že by žalobca nebol pri nadobudnutí vlastníckeho práva dobromyseľný. Pokiaľ by žalobca ako kupujúci, ktorý je zastúpený v konaní konateľkou B. O. bol prejavil snahu a zisťoval od svojho právneho predchodcu K., A.P.U., od akého subjektu nadobudol vlastnícke právo k prevádzaným nehnuteľnostiam, ktoré sú absolútne identické a totožné, pokiaľ by si bol z katastrálneho odboru vyžiadal úplný výpis LV, mohol a bol by zistil, že predávajúcemu K. A.P.U., kupujúcemu - žalobcovi boli odpredané pozemky od predávajúceho K. F. A. M.. Keďže právny predchodca žalobcu BGG s.r.o. nadobudol vlastnícke právo od neprávneho vlastníka K. F. A. M., ktorý nebol a nemohol byť vzhľadom na platnú právnu úpravu zákona č. 181/1995 nositeľom práv a povinností, nemohol platne na iného previesť viac práv ako v skutočnosti sám mal.

Taktiež žalobcovi, ktorý odkupoval od K. A..P..U.. nehnuteľnosti po necelých 4 mesiacoch po tom, ako ich nezákonnou formou odkúpil tento predávajúci od K. F.Á. A. M. za kúpnu cenu 127.870,- eur, resp. 133.000,- eur, muselo byť známe, že sa jedná skutočne o špekulatívnu kúpu, čo žalobca aj sám deklaruje s tvrdením, že ním odkúpené nehnuteľnosti majú trhovú hodnotu 2.100.000,- eur a hlavne, že sa jedná o neucelené pozemky nachádzajúce sa pod cestným telesom - chodníkom, tvoriace verejnú zeleň. Za takýchto okolností preto žalobca mal byť bdely a ostražitý, objektívne bez akejkoľvek námahy si mohol vyššie uvedené skutočnosti zistiť, overiť a až tak pristúpiť ku kúpe nehnuteľností.

43. Zároveň podľa odvolateľa sa súd prvej inštancie nevysporiadal so záverom odvolacieho súdu o vznesenej námietke premlčania uplatneného nároku. Žalovaný v 2/ rade naďalej trvá na vznesenej námietke premlčania, nároky uplatnené žalobcom považuje za dávno premlčané, pričom poukazuje na svoje dôvody, o ktoré opiera vznesenú námietku premlčania per analogiam subsumovaných aj pod R NS SR sp. zn. 3Cdo/49/2014, z právnej vety, ktorej vyplýva, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, ku ktorému došlo zriadením vecného bremena vzniklo iba tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku od 1.7.2009. Pokiaľ vlastníkom pozemku právo na túto náhradu neuplatnil, došlo k premlčaniu jeho práva v premlčacej dobe (3 rokov), ktorá začala plynúť od uvedeného dňa. Z tohto dôvodu preto aj keby bol súčasný vlastníkom zaťaženého pozemku skutočným vlastníkom, čo tomu tak nie je, nemá právo na náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckeho práva.

44. Žalovaný v 2/ rade v závere svojho odvolania poukázal aj na prebiehajúce súdne spory na Okresnom súde Poprad, v ktorých vystupuje ako žalobca proti žalovanému K. F. A. M., a to pod sp. zn. 11C/49/2012, predmetom ktorého je určenie, že jednotliví členovia spoločenstva nie sú podielovými spoluvlastníkmi k nehnuteľnostiam, ako aj konanie pod sp. zn. 15C/14/2016 o zrušenie spoločenstva. Obidva tieto súdne spory nie sú doposiaľ skončené.

45. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 1/ rade uviedol, že ním navrhovanú identifikáciu považujú za nedôvodnú. Žalovaný v 1/ rade podľa svojho vyjadrenia chcel identifikáciou preukázať, že v čase rekonštrukcie cesty štát rekonštruoval komunikáciu na svojej parcele. Podľa žalobcu skutočnosť, že by bol Československý štát v čase rekonštrukcie cesty vlastníkom pozemkov neznamena nič len to, že rekonštrukcia cesty bola oprávnenou stavbou, čo žalobca tvrdí od počiatku, ale to neznamena, že bola povolenou stavbou. Identifikácia parciel sa vyhotovuje, ak vlastnícke právo k nehnuteľnosti nie je vpísané na liste vlastníctva v registri R. alebo na liste vlastníctva v registri N.. Navyše, Identifikácia parciel právneho stavu na stav určeného operátu a stav v katastrálnej mape boli vyhotovované v rámci tvorby ROEP, ktorá sa v katastrálnom území A. A. uskutočnila v rokoch 2005-2006. Žalobca predložil tri geometrické plány na oddelenie pozemkov a voči ich zápisu do katastra neboli dodnes zistené žiadne pripomienky s tým, že geometrické plány boli vyhotovené na stav právny. Ak sa na parcelu právneho stavu vyhotovuje geometrický plán, samotná identifikácia parciel sa nevyhotovuje. Geometrický plán je najvyššou formou identifikácie, najpresnejšie identifikuje právny a technický stav.

46. Podľa žalobcu z definovania „úsek A. A. - E. L.“ čo predstavuje extravilán obce, nie je možné vyvodiť bez toho, aby rozhodnutie obsahovalo aj špecifikáciu, v ktorom kilometri sa rekonštrukcia začína a v ktorom kilometri sa končí, že sa jedná o intravilán. Navyše, ani ďalšie listinné dôkazy k rekonštrukcii cesty predložené žalovaným v 1/ rade neobsahujú takú identifikáciu úseku rekonštrukcie, z ktorej by bolo možné vyvodiť, že táto sa týkala aj predmetných pozemkov v intraviláne obce A. A.. Podľa predloženého rozhodnutia sa toto týkalo katastrálneho územia Z. E., pričom katastrálne územie A. A. existovalo už 24 rokov, t. j. od roku 1942.

47. Žalobca na podporu svojho tvrdenia predložil súdu iné rozhodnutia o prípustnosti stavby z tohto obdobia, ktoré nezameniteľne identifikujú úsek, ktorého sa výstavba, resp. rekonštrukcia cesty týka.

48. S poukazom na uvedené preto nemožno dospieť podľa žalobcu k skutkovému zisteniu, že rozhodnutie predložené žalovaným v prvom rade predstavuje neurčitost', zmätočnosť a absenciu ďalších podstatných náležitostí. Podľa vtedy platných právnych predpisov nemohli byť považované za relevantný právny titul pre pojem povolená stavba v zmysle zákona č. 66/2009 a žalovanému v 1/ rade nemohlo vzniknúť právo zodpovedajúce vecnému bremenu dňom účinnosti tohto zákona.

49. Podľa žalobcu bolo zavádzajúce tvrdenie žalovaného v 1/ rade, že nájomnej zmluvy z roku 1947 medzi A. Ú. K. Q. A. I. F.. A.. možno vyvodiť, že bývalí urbarialisti už v tom čase neboli vlastníkmi

sporných nehnuteľností, vyvrátil žalobca už vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 1/ rade. Navyše táto skutočnosť je irelevantná, lebo ak by aj bol Československý štát v čase rekonštrukcie cesty vlastníkom pozemkov, neznamená to nič iné, len že rekonštrukcia cesty bola oprávnenou stavbou, čo ale neznamená, že bola aj stavbou povolenou.

50. Rovnako za nedôvodnú považoval žalobca aj námietku o nedostatku aktívnej vecnej legitímácii žalobcu, keď rozhodnutia vydané v správnom konaní, ktoré boli predmetom ústavnému prieskumu sa týkali nehnuteľností zapísaných na LV X (dnes vlastníkom Mesto Vysoké Tatry). Pozemky žalobcu ale boli odpísané z LV XXX (v roku 2013 aj dnes vlastníkom M.). Rozhodnutie Ústavného súdu sa týka LV X a neznamená nič iné, ako to, že do času ďalšieho rozhodnutia správneho orgánu právny predchodca žalobcu prestal byť vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV X a vlastníkom sa opäť stalo Mesto Vysoké Tatry. Od roku 2005 Správa katastra O. vydala vo veci 4 rozhodnutia, keď rozhodnutiami zo dňa 15.12.2008, 20.10.2010 a 4.7.2014 M. vyhovel, resp. potvrdila nadobudnutie vlastníckeho práva v prospech M. a rozhodnutím zo dňa 19.11.2012 návrhu v M. nevyhovela.

51. V tejto súvislosti žalobca poukázal na skutočnosť, že K. F. A. M. vyše 10 rokov predáva pozemky z LV XXX, okrem iného aj žalovanému v 1/ rade. Zároveň Štátne lesy TANAP-u po rozhodnutí Správy katastra O. v roku 2011 pristúpili k uzatvoreniu nájomnej zmluvy, proti ktorej je užívanie lesných pozemkov vo vlastníctve M. zapísaných na LV XXX. Nová zmluva z roku 2017 je platná až do roku 2026.

52. Kúpna zmluva, ako aj zmluva o postúpení pohľadávky, bola uzatvorená a podpísaná v súlade s uznesením valného zhromaždenia K. F. A. M. zo dňa 22.4.2005, ktorým valné zhromaždenie rozhodlo o odpredaji nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, ako aj v súlade s generálnymi plnými mocami, keď všetci jednotliví členovia M. notársky overenými plnomocenstvami splnomocnili predsedu a podpredsedu spoločenstva, okrem iného na nakladanie so spoluvlastníckymi podielmi splnomocniteľa na akýchkoľvek nehnuteľnostiach a s právami splnomocniteľa viažucimi sa k akýmkoľvek nehnuteľnostiam, na všetko podľa svojho vlastného uváženia splnomocnenca a aby v ich mene vykonávali všetky úkony, uzavierali zmluvy, a to všetko i vtedy, ak je podľa právnych predpisov potrebné osobitné plnomocnenstvo.

53. Podľa žalobcu z LV XXX je zrejmé, že v časti K. vlastníci a iné oprávnené osoby je uvedené K. F. A. M., spoluvlastnícky podiel 1/1 a v časti R. „Iné údaje“ nie je zapísaná spoločná nehnuteľnosť. Na listoch vlastníctva týkajúcich sa iných nehnuteľností, napr. na LV XXX sú v časti K. vlastníci a iné oprávnené osoby uvedení jednotliví členovia M. a obec M., s rôznymi spoluvlastníckymi podielmi a v časti R. je uvedené, že spoločnou nehnuteľnosťou M. sú i nehnuteľnosti v k. ú. M. zapísané v LV č. XXX, XXX, XXX a XXX a v k. ú. A. A. zapísané v LV č. XXX a XXX.

54. Žalovaný v 1/ rade v roku 2015 inicioval mimoriadnu kontrolu na Okresnom úrade Poprad, katastrálnom, pričom katastrálny odbor v zázname o kontrole opakovane zdôraznil, že nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy č. Z.-XXXX/XXXX boli do LV XXX zapísané na základe rozhodnutia o potvrdení vlastníctva K. F. M. zo dňa 19.5.2008 s tým, že toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.7.2008. Zo záverov katastrálneho odboru jednoznačne vyplýva, že neboli zistené žiadne nedostatky, ani iné okolnosti brániace povoleniu vkladu a zápisu do katastra nehnuteľností, vklad bol povolený v súlade so zákonom na základe zmluvy písanej a autorizovanej advokátom.

55. Podľa žalobcu vyvrátiť hodnovernosť údajov katastra možno iba právoplatným rozhodnutím kompetentného štátneho orgánu a na základe podnetu, ktorý katastrálny úrad po prešetrení uzná za oprávnený.

56. Ohľadom nedostatku dobromyseľnosti žalobca uviedol, že napriek súdnym sporom trvajúcim od roku 2005 je situácia nezmenená, t. j. M. nie je zrušený, LV XXX, z ktorého boli pozemky odpisované na LV XXXX, uvádza ako vlastníka nehnuteľností aj dnes K. F. A. M. a žalobca je aj dnes vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX.

57. Bdelosť a náležitú opatrnosť spoločnosti K. pri uzatváraní kúpnej zmluvy z roku 2013 preukazujú aj výpis z registra pozemkových spoločenstiev, z ktorého bolo zrejmé, že ide o pozemkové spoločenstvo s právnou subjektivitou, zapísané do registra v roku 1996. Na LV XXX, z ktorého bolo zrejmé, že vlastníkom je M. so spoluvlastníckym podielom 1/1, nebola zapísaná spoločná nehnuteľnosť. Výpis z uznesenia

z valného zhromaždenia a odpredaji nehnuteľností, plnomocenstvo jednotlivých členov M., ktoré boli notárky overené, informáciu, že prebiehajúce súdne spory medzi M. a Mestom vysoké Tatry sa týkajú LV X a nie LV XXX. Všetky dokumenty a informácie sú aj dnes platné a nezmenené.

58. Žalobca zároveň poukázal na nález Ústavného súdu vo veci I. ÚS 549/2015 zo dňa 16.3.2016, kde konštatoval, že nadobúdateľovi vlastníckeho práva, ktorý urobil právny úkon s dôverou v určitý - jej druhou stranou prezentovaný skutkový stav, navyše, ak bol potvrdený údajmi z verejnej štátom vedenej evidencie a najmä, keď ho potom aprobuje aj príslušný orgán verejnej moci, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istý svojim vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu.

59. Obdobne aj ESLP vo svojom rozsudku vo veci GLADYS-HEVA v. Ruská federácia konštatoval porušenie práva sťažovateľky pokojne užívať majetok tým, že jej bola odňatá nehnuteľnosť, ktorú nadobudla v dobrej viere od nevlastníka a prikázal Ruskej federácii obnoviť vlastnícke právo sťažovateľky. Obdobne vo veci ŽÁKOVÁ v. Česká republika z 30.10.2013.

60. Žalobca nesúhlasil s námietkou žalovaného v 1/ rade, že sú nemôže prekročiť návrhy strán sporu a prisúdiť viac než čoho sa domáhajú, keď poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v identických konaniach (bezodôvodné obohatenie vs. náhrada za vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z.), konkrétne na najnovšie rozhodnutia NS SR 2Cdo/174/2018 zo dňa 30.4.2019 a 7Cdo/25/2018 zo dňa 29.11.2018, ktoré zhodne konštatujú, že strany konania nie sú povinné uplatnený nárok ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Ak strana uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdený nárok, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom strany sporu a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. Súd teda nie je viazaný právnou kvalifikáciou, ale len skutkovým vymedzením v žalobe.

61. Rovnako podľa žalobcu opakovaná náhrada za vecné bremeno môže zodpovedať výške bezodôvodného obohatenia rovnajúceho sa obvyklému nájomnému za prenájom porovnateľných pozemkov. Pokiaľ sa týka posúdenia nároku žalobcu, či podľa ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo zákona č. 66/2009 Z. z. v oboch prípadoch to znamená, že žalovaný v 1/ rade je povinný platiť žalobcovi za užívanie pozemkov náhradu. Súčasne to znamená, že výška tejto náhrady sa v oboch prípadoch určuje rovnakým spôsobom a zodpovedá výške obvyklému nájomu v danom mieste a čase.

62. Námietky žalovaného v 1/ rade, že žalobca kupoval predmetné nehnuteľnosti s vedomím, že sú zastavané a z uvedených dôvodov ich kupoval za cenu, ktorá nezodpovedala cene, ktorá vyplýva zo ZP T. Y. a o špekulatívnom občianskoprávnom nároku žalobcu, považuje žalobca za nedôvodné, kde poukazuje v tejto súvislosti na rozsudok NS SR 3Cdo/244/2018 zo dňa 27.6.2019, ktorý konštatuje, že „nepieči sa zákonu, pokiaľ účastníci kúpnej zmluvy v prípade, na ktorý sa nevzťahuje cenová regulácia, dojednávajú kúpnu cenu vo výške, ktorá je buď vyššia alebo nižšia ako cena obvyklá (trhová). V rámci zmluvnej voľnosti nie je v týchto prípadoch právnym poriadkom zakázané ani dojednanie príliš nízkej kúpnej ceny, resp. dojednanie, pri ktorom je zvlášť hrubý nepomer medzi plnením a protiplnením pri kúpe nehnuteľností. Sama skutočnosť, že účastníci kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti sa pri jej uzavretí dohodli na kúpnej cene 1,- euro, bez ďalšieho nesignalizuje porušenie dobrých mravov (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ bolo uzavretie kúpnej zmluvy výsledkom dohody jej účastníkov nespätej s konaním priečiacim sa dobrým mravom, samo dojednanie kúpnej ceny v tejto výške nie je v rozpore s dobrými mravmi, nemá spoločensky neakceptovateľné ciele, ani dôsledky, ktoré by boli v kolízii s dobrými mravmi“.

63. S poukazom na uvedené preto žalobca námietky žalovaného v 1/ rade považoval za irelevantné a v rámci svojho odvolacieho návrhu žiadal rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať mu náhradu trov konania.

64. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 2/ rade uviedol, že toto nemá zákonom stanovené náležitosti a pre jeho vadu nemožno v odvolacom konaní pokračovať. Preto žiadal, aby odvolací súd odvolanie žalovaného v 2/ rade odmietol podľa § 386 písm. d) CSP ako odvolanie, ktoré nemá náležitosti podľa § 363 CSP a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

65. V prípade, ak by odvolací súd dospel k záveru, že je možné z obsahu odvolania vyvodit' odvolací dôvod žalovaného v 2/ rade a odvolanie neodmietne, žalobca žiada rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdiť a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. S poukazom na ust. §363 CSP podľa žalobcu pokiaľ odvolanie po uplynutí odvolacej lehoty neobsahuje riadne vymedzený odvolací dôvod a tento nemožno z obsahu odvolania vyvodit', odvolací súd bez ďalšieho odvolanie odmietne, keď absencia relevantného odvolacieho dôvodu je neodstrániteľnou vadou odvolania, ktorá bráni odvolaciemu súdu v odvolacom konaní pokračovať. Z obsahu odvolania žalovaného v 2/ rade je síce zrejmé, že smeruje proti rozsudku súdu prvej inštancie, avšak nie je z neho zrejmé, v akom rozsahu rozhodnutie napáda, ale najmä neobsahuje uvedenie žiadneho odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 CSP ako povinnej náležitosti odvolania. Odvolanie žalovaného v 2/ rade obsahuje rôzne námietky voči postupu prvostupňového súdu, právno-teoretické úvahy založené na definíciách a poučkách, citácie už prekonaných rozhodnutí súdov a informáciu o prebiehajúcich súdnych sporoch, ktoré významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 365 ods. 1 CSP. So všetkými námietkami sa žalobca dostatočným spôsobom vysporiadal vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 1/rade. Žalobca tiež poukazuje na tú skutočnosť, že alternatívny odvolací návrh žalovaného v 2/ rade je nesprávny, nakoľko odvolací súd v tomto štádiu konania už nemôže rozsudok zrušiť s poukazom na ust. § 390 CSP.

66. Vo svojom následnom vyjadrení sa žalovaný v 2/ rade v plnom rozsahu pripojil a osvojil si odvolanie, ktoré podal žalovaný v 1/ rade. Poukázal na obsah a dôvody uvedené v jeho písomnom odvolaní a taktiež navrhol, aby odvolací súd po vyriešení primárnej otázky splnenia procesných podmienok v prejednávanom súdnom spore, skúmania otázok vecnej legitímácie na strane žalobcu pri rešpektovaní a zohľadňovaní právneho názoru vysloveného nálezu Ústavného súdu SR IV. ÚS 150/2018-144 zo dňa 6.12.2018 a následne nadväzujúci rozsudok NS SR sp. zn. 10CSžr/2/2019 zo dňa 30.4.2019 žalobu zamietol a priznal obom žalovaným náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %.

67. Žalovaný v 1/ rade vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu poukázal na rozhodnutie NS SR zo dňa 26.8.2019 vo veci sp. zn. 2Cdo/194/2018, ktorý uviedol, že obdobnú dovolaciú otázku riešil aj v konaniach vedených pod sp. zn. 7Cdo/26/2014, 3Cdo/49/2014 a vyslovený právny názor je plne prijateľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. S poukazom na § 4 cit. zákona dovolací súd konštatoval, že uvedené ustanovenie označilo oprávnenie obcí a vyšších územných celkov držať a užívať pozemky pod stavbami, ktoré sú v ich vlastníctve, ako vecné bremeno a v poznámkach pod čiarou odkazuje na § 151n až § 151p Občianskeho zákonníka. Ide však o verejnoprávne obmedzenie vlastníckeho práva, pretože oprávnenie držať a užívať pozemok neprislúcha konkrétnej osobe, ale druhovo vymedzenému subjektu - obci alebo vyššiemu územnému celku a obmedzenie je odôvodnené verejným záujmom. Zriadenie vecného bremena predstavuje spôsob, ako vyriešiť dlhodobu neusporiadanú vzťahy k pozemkom vo vlastníctve iných osôb, na ktorých sa nachádzajú povolené stavby, ktoré boli pôvodne vo vlastníctve štátu a podľa osobitných predpisov prešli na obce a vyššie územné celky. Ide o nedoriešené právne vzťahy z predchádzajúceho spoločenského režimu a zákonodarcu prijatím zákona č. 66/2009 Z. z. ustanovil mechanizmy, akými možno usporiadať medzery vo vlastníckych vzťahoch. Najvyšší súd pri rešpektovaní zásady, že vlastníčkovi pozemku pod stavbami, ktoré patria obci alebo vyššiemu územnému celku patrí primeraná náhrada podľa všeobecných zásad upravujúcich inštitút vecného bremena determinovaná proporcionalitou a vyvážením hodnoty vlastníckeho práva a hodnoty verejný záujmu. Podľa NS SR legálne vecné bremená majú jednotiace znaky, t. j. ide o obmedzenia vlastníckeho práva založené verejnoprávnymi normami kogentného charakteru s významným prvkom súkromnoprávnym, okruh oprávnených subjektov je vymedzený druhovo a nezapisujú sa do katastra nehnuteľností, vyjadrené v zhodnej právnej úprave, nemôže byť tomu inak ani v súvislosti s finančnou náhradou za obmedzenie vlastníckeho práva. V tejto súvislosti dovolací súd poukázal, že ani nález Ústavného súdu, sp. zn. PL. ÚS 42/2015, z ktorého vychádza stanovisko občianskoprávneho, obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove a na ktoré poukazuje súd prvej inštancie, neovplyvnil ustálený právny záver vyjadrený v rozhodnutiach NS SR sp. zn. 3Cdo/49/2014, IV. ÚS 227/2012, I. ÚS 474/2013 a ďalších. Vychádzajúc z vyššie uvedených právnych záverov potom nároku zo zákonného vecného bremena, zodpovedá jednorazová náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva, a nie opakovaná, pričom patrí zásadne tomu, kto bol pri vzniku zákonného vecného bremena vlastníkom zaťaženého pozemku. Ak žalovaná strana v konaní okrem iných námietok túto okolnosť namietala a vzniesla námietku premlčania nároku (uplynula premlčacia doba k 1.7.2012), súd prvej inštancie aj z tohto dôvodu mal žalobu zamietnuť. K

argumentácii žalobcu, že súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou, ale len skutkovým vymedzením v žalobe možno súhlasiť, pričom je potrebné konštatovať, že v posudzovanej veci súd prvej inštancie sa dôsledne neriadil uvedenou zásadou, keď aj s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne vo veci 5Co/311/2017, ako aj na rozsudok NS ČR sp. zn. 21Cdo/2502/2000 a rozhodnutie ÚS SR vo veci III. ÚS 451/2015 žalovaný v 1/ rade uviedol, že žalobca v priebehu konania nezmenil svoje skutkové tvrdenia, ktorými odôvodňoval svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom súd prvej inštancie bez toho, aby žalobca zmenil svoje skutkové tvrdenia, posúdil jeho nárok ako nárok na náhradu za zákonné vecné bremeno bez rozhodnutia o pripustení zmeny žaloby. Bezdôvodné obohatenie ako všeobecná hodnota nájmu a primeraná náhrada za zákonom zriadené vecné bremeno predstavujú celkom jednoznačne rozdielne právne inštitúty, ktorých skutkové vymedzenia vykazujú navzájom celkom iné obsahové a formálne náležitosti. Ich obsahové vymedzenie a rozdielnosť vyplýva z hmotnoprávnej normy. Z uvedeného potom vyplýva, že pre nárok pre bezdôvodné obohatenie je potrebné tvrdiť iné skutkové okolnosti a preukazovať dôkazmi ako pri nároku na náhradu za vecné bremeno.

68. Žalovaný v 2/ rade vo svojom stanovisku k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu uviedol, že tento na jednej strane tvrdí, že toto odvolanie nemá zákonom stanovené náležitosti, a na druhej strane uvádza, že z obsahu odvolania žalovaného v 2/ rade je síce zrejmé, že smeruje proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 10.9.2019, nie je však z neho zrejmé v akom rozsahu rozhodnutie napáda a najmä neobsahuje uvedenie žiadneho odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 CSP ako povinnej náležitosti. Poľa žalovaného v 2/ rade sa každý právny úkon posudzuje v rámci výkladu podľa jeho obsahu a nie formy. Podané odvolanie žalovaného v 2/ rade proti rozsudku, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, má popri všeobecných náležitostiach aj rozsiahle odôvodnenie, z obsahu ktorého vyplývajú odvolacie dôvody taxatívne vymedzené v § 365 CSP.

69. V závislosti od toho, aké pochybenia, resp. nedostatky odvolateľ súdu prvej inštancie vytýka, je možné odvolacie dôvody rozdeliť na dve základné skupiny, a to po 1./ vady konania (§ 365 ods. 1 písm. a), b) a c) a d)), po 2./ vady rozhodnutie (§ 365 ods. 1 písm. e), f) a g)) alebo iné právne vady (§ 365 ods. 1 písm. h)). Odôvodnenie musí byť niektorou z uvedených vád, čo znamená, že nestačí iba formálne citovať v zákone uvedené dôvody, ale je potrebné ho identifikovať, t. j. v akom konkrétnom pochybení odvolateľ vidí naplnenie odvolacieho dôvodu. Je preto vecou samotného súdu pri posudzovaní dôvodov odvolania tieto posudzovať podľa ich obsahu a nie podľa taxatívneho označenia podľa § 365 CSP. Treba tiež poznamenať, že skúmanie splnenia procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas priebehu konania s tým, že nedostatky procesných podmienok sú neodstrániteľné, pričom procesná subjektivita je základnou podmienkou na strane účastníka konania a ako strana sporu nemôže vystupovať ten, kto procesnú subjektivitu nemá.

70. Žalovaný v 2/ rade vo svojom následnom vyjadrení, okrem toho, že sa pripojil k vyjadreniam žalovaného v 1/ rade a zotrval na svojom odvolaní, poukázal na rozsudok NS SR 3Cdo/49/2014. Právo na jednorazovú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vzniklo iba tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku k 1.9.1993. Pokiaľ vlastníkom pozemku túto náhradu neuplatnil, došlo k premičaniu jeho práva v premičacej dobe, ktorá začala plynúť od uvedeného dňa. Ďalší, resp. súčasný vlastníkom zaťaženého pozemku nemá právo na náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckeho práva, keďže žalobca si túto náhradu, ktorú je potrebné navyše považovať za nedôvodnú a neopodstatnenú uplatnil až po tomto termíne, t. j. neuplatnil si ju riadne a včas a preto je jeho nárok premičaný. Žalovaný v 2/ rade opätovne poukázal, že zákon č. 181/1995 Z. z. - je podľa tohto zákona pozemkového spoločenstva s právnou subjektivitou alebo aj bez nej je vždy spoločenstvom vlastníkom podielov spoločnej nehnuteľnosti. Spoločnú nehnuteľnosť tvoria spoluvlastnícke podiely jednotlivých členov. S poukazom na zásadu, že nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má, je potrebné prijať záver, že kúpna zmluva, ktorú uzavrelo K. F. A. M. s právnym predchodcom žalobcu je od samého počiatku absolútne neplatná, pretože predávajúci nebol vlastníkom predmetu kúpnej zmluvy.

71. Ďalšie podania strán sporu vo veci dané neboli.

72. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strany sporu, obaja žalovaní (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom s nariadením pojednávania, v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) dospel k záveru, že odvolania oboch

žalovaných sú dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v súlade s ust. § 388 CSP zmeniť.

73. Odvolací súd z dôvodu, že považoval za potrebné zopakovať dokazovanie ohľadom námietok žalovaných v odvolaní ako aj, že si to vyžadoval dôležitý verejný záujem nakoľko žalovanými bol orgán územnej samosprávy a obec ktorí, hospodária s verejnými prostriedkami pričom predmetom sporu bola suma v značnej výške nariadil vo veci pojednávanie v súlade s § 385 ods. 1 CSP.

74. Na nariadenom pojednávaní strany zhodne uviedli, že veci, v ktorej rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky, sp. zn. 10 Sžr/2/2019 doposiaľ opätovne rozhodnuté nebolo.

75. Žalobca k v odvolaní namietanému nedostatku dobromyseľnosti u žalobcu, pokiaľ sa týka kúpy sporných nehnuteľností na pojednávaní pred odvolacím súdom uviedol, že žalobca je právnická osoba, ktorá bola zriadená, a tak to aj vyplýva z obchodného zákonníka, za účelom podnikania. Okrem iného má v predmete činnosti aj prenájom a nakladanie s nehnuteľnosťami s tým, že kúpa tohto pozemku bola súčasťou tzv. združenej investície, kde žalobca - jeho právny predchodca K., A..P.U.. aj F. A. M. plánovali na týchto pozemkoch investíciu s tým, že následne Mesto Vysoké Tatry začalo plánovať, pokiaľ sa týka týchto pozemkov, zriadenie pešej zóny a v roku 2019 bola schválená preložka cestnej komunikácie tak, aby tam mohla byť riadená na týchto pozemkoch pešia zóna. Žalobca nekupoval viacero pozemkov, ale kupoval len ten jeden pozemok, takže nie je to prípad taký aký bol u B., kde bolo kúpených viacero pozemkov, ale žalobca nakladal len s týmto jedným pozemkom. Pokiaľ sa týka kúpnej ceny, už Najvyšší súd konštatoval, že aj kúpna cena za 1,- euro nemusí byť v rozpore s dobrými mravmi, naviac tento pozemok žalobca kupoval za účelom, že má byť tam združená investícia spolu s K., A..P.U.. Q. A. M., preto sa nedá táto kúpna cena zohľadniť. Je pravdou, že žalobca ho kupoval za nižšiu cenu, než ako je návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia, na ktorý boli zaviazaní žalovaní, ale treba dať dôraz na to, že ho kupoval ako združenú investíciu a až tam plánoval investovať ďalšie peniaze, aj keď nakoniec k tejto združenej investícii nedošlo.

76. K uvedenému žalovaní uviedli, že táto stavba bola nielen oprávnenou stavbou, ale aj povolenou stavbou, tak ako to vyplýva zo správneho rozhodnutia z roku 1966 o rekonštrukcii tejto cesty T.. Poukázali na ustálenú judikatúru, ktorá najmä po predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu uvádza, že tento nárok je nárokom s titulom vecného bremena podľa § 4 zákona č. 66/2009 a jedná sa o jednorazovú náhradu. Pokiaľ sa týka rozporu konania žalobcu s dobrými mravmi, uviedli, že v tomto prípade pokiaľ sa týka žalobcu sa nejednalo o podnikanie, ale o výkon vlastníckeho práva, s tým, že žalobca vedel, že kupuje pozemok, na ktorom sa nachádza cestná komunikácia, ktorá slúži verejnému účelu a žalobca chcel byť obmedzený vo výkone tohto svojho vlastníckeho práva. Naviac, ako vyplýva priamo z kúpnych zmlúv, právny predchodca žalobcu K., A..P.U.. ako aj žalobca nepochybne museli vedieť a priamo sa to v týchto kúpnych zmluvách uvádza, že kupujú nehnuteľnosť, na ktorej vedie cestná komunikácia

77. Ako zo zásadných odvolacích námietok žalovaných odvolací súd posudzoval konanie žalobcu, resp. jeho právnych predchodcov, ktoré malo byť podľa žalovaných v rozpore s dobrými mravmi.

78. Podľa čl. 2 ods. 3 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava SR každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

79. Podľa čl. 20 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava SR každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

80. Podľa čl. 20 ods. 3 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava SR vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

81. Podľa § 123 OZ vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

82. Podľa § 151n ods. 1 OZ vecné bremená obmedzujú vlastníka nehnuteľnej veci v prospech niekoho iného tak, že je povinný niečo trpieť, niečo sa zdržať alebo niečo konať. Práva zodpovedajúce vecným bremenám sú spojené buď s vlastníctvom určitej nehnuteľnosti, alebo patria určitej osobe.

83. Podľa § 151n ods. 2 OZ vecné bremená spojené s vlastníctvom nehnuteľnosti prechádzajú s vlastníctvom veci na nadobúdateľa.

84. Podľa § 151n ods. 3 OZ pokiaľ sa účastníci nedohodli inak, je ten, kto je na základe práva zodpovedajúceho vecnému bremenu oprávnený užívať cudziu vec, povinný znášať primerane náklady na jej zachovanie a opravy; ak však vec užíva aj jej vlastník, je povinný tieto náklady znášať podľa miery spoluužívania.

85. Podľa § 151o ods. 1 OZ vecné bremená vznikajú písomnou zmluvou, na základe závetu v spojení s výsledkami konania o dedičstve, schválenou dohodou dedičov, rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona. Práva zodpovedajúce vecnému bremenu možno nadobudnúť tiež výkonom práva (vydržaním); ustanovenia § 134 tu platia obdobne. Na nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecným bremenám je potrebný vklad do katastra nehnuteľností.

86. Podľa § 151o ods. 2 OZ zmluvou môže zriadiť vecné bremeno vlastník nehnuteľnosti, pokiaľ osobitný zákon nedáva toto právo aj ďalším osobám.

87. Podľa § 151o ods. 1 OZ ak nie je vlastník stavby zároveň vlastníkom príľahlého pozemku a prístup vlastníka k stavbe nemožno zabezpečiť inak, súd môže na návrh vlastníka stavby zriadiť vecné bremeno v prospech vlastníka stavby spočívajúce v práve cesty cez príľahlý pozemok.

88. Podľa § 151p ods. 1 OZ vecné bremená zanikajú rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona. K zániku práva zodpovedajúceho vecnému bremenu zmluvou je treba vklad do katastra nehnuteľností.

89. Podľa § 151p ods. 2 OZ vecné bremeno zanikne, ak nastanú také trvalé zmeny, že vec už nemôže slúžiť potrebám oprávnenej osoby alebo prospešnejšiemu užívaniu jej nehnuteľnosti; prechodnou nemožnosťou výkonu práva vecné bremeno nezaniká.

90. Podľa § 151p ods. 3 OZ ak zmenou pomerov vznikne hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, môže súd rozhodnúť, že sa vecné bremeno za primeranú náhradu obmedzuje alebo zrušuje. Ak pre zmenu pomerov nemožno spravodlivo trvať na vecnom plnení, môže súd rozhodnúť, aby sa namiesto vecného plnenia poskytovalo peňažné plnenie.

91. Podľa § 151p ods. 4 OZ ak právo zodpovedajúce vecnému bremenu patrí určitej osobe, vecné bremeno zanikne najneskôr jej smrťou alebo zánikom.

92. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov Tento zákon upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov, 1) vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou (ďalej len "pozemok pod stavbou").

93. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. obec alebo vyšší územný celok, ktorý sa stal podľa osobitných predpisov 1) vlastníkom stavby 4) prechodom z vlastníctva štátu bez majetkovoprávneho usporiadania vlastníctva k pozemkom (ďalej len "vlastník stavby"), môže poskytnúť zámennou zmluvou vlastníkovi pozemku pod stavbou náhradný pozemok, ktorý je v jeho vlastníctve. Náhradný pozemok v primeranej výmere, 5) bonite a rovnakého druhu, ako bol pôvodne pozemok pred zastavaním, poskytne vlastník stavby v tom istom katastrálnom území. Ak územie obce tvorí viac katastrálnych území, náhradný pozemok sa poskytne v rámci územia obce.

94. Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. ak sa neuplatní postup podľa odseku 1, usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou sa vykoná v konaní o nariadení pozemkových úprav podľa osobitného predpisu.

95. Podľa § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak.

96. Podľa čl. 2 ods. 3 CSP ak sa spor na základe prihladenia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.

97. Podľa čl. 5 základných princípov CSP zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prietahom v konaní.

98. Z vykonaného dokazovania mal odvolací súd za preukázané, že žalobca ako aj jeho právny predchodca (ktorí boli vzájomne personálne prepojení) vedel, že bude obmedzený na svojich vlastníckych právach, pretože cestné teleso a aj chodník na týchto pozemkoch sa už nielen v čase ich kúpy žalobcom, ale aj jeho právnym predchodcom nachádzali na týchto pozemkoch, pričom išlo o oprávnenú stavbu, čo nepopiera ani samotný žalobca. Žalobca ako vlastník nielenže bol cestným telesom obmedzený na svojich vlastníckych právach, ale odvolací súd považuje za nutné uviesť, že ako právny nástupca predchádzajúcich vlastníkov chcel byť (vzhľadom na vedomosť o reálnom stave pozemkoch) na svojich vlastníckych právach obmedzený, pretože mu muselo byť zrejmé, že tieto pozemky sú vo faktickom stave, v akom sa nachádzajú nepoužiteľné, napr. na výstavbu a pod., keďže sa na nich nachádza stavba.

99. Je potrebné tiež poukázať na to, že žalobca nepredložil žiadnu ponuku realitnej kancelárie, ktorá by aspoň približne kopírovala pozemky („znehodnotenú“ zastavaným cestným telesom), ktoré nadobudli žalobcovia. Teda je otázne, aká je reálna cena - hodnota obmedzenia takýchto cestných telesom zastavaných pozemkov s tým, že na uvedené skutočnosti nereflektoval žiadny z podaných znaleckých posudkov. Nebolo teda preukázané, pričom toto bremeno zaťažuje žalujúcu stranu, že by realitné kancelárie mali v ponuke na predaj/prenájom pozemky zastavané napríklad cestným telesom. Teda len ťažko možno hovoriť o trhových cenách za náhradu užívania takejto nehnuteľnosti, keď ani samotný trh takéto ponuky negeneruje, a teda pokiaľ znalecké posudky vychádzali z trhovej hodnoty nájmu pri určení výšky bezdôvodného obohatenia.

100. Podľa názoru odvolacieho súdu preto uvedené obmedzenie pozemku stavbou mohlo a malo byť zohľadnené v kúpnej cene za akú uvedenú pozemky nadobudol žalobca, teda akýkoľvek či len potencionálne vecné bremeno - iné obmedzenie, bolo zohľadnené v kúpnej cene. Je potrebné poukázať aj na fakt, že žalobca vstúpil dopráv jeho právnych predchodcov, pričom v danom prípade ide o vecné právo (podľa § 123 OZ), pričom nadobúdateľ nemohol predpokladať, že výkon jeho vlastníckeho práva bude väčší ako bol u jeho právneho predchodcu.

101. Zneužitie práva nemôže byť predmetom dokazovania ako právny inštitút. Skutkový stav, ktorý je výsledkom dokazovania až následne po svojom ustálení môže byť právne vyhodnotený tak, že skutková podstata zneužitia práva bola naplnená. Záverom naplnenia skutkovej podstaty zneužitia práva je výsledkom právneho hodnotenia ustáleného skutkového stavu (uznesenie Ústavného súdu SR zo 7. júna 2016, III. ÚS 357/2016-16). Zo zisteného skutkového stavu možno uzavrieť, že na jednej strane vlastnícke právo žalobcovi svedčí, avšak na strane druhej je potrebné povedať, že nie je vylúčené ani zneužitie tohto vlastníckeho práva, k čomu podľa názoru odvolacieho súdu dochádza aj v prejednávacom spore.

102. Súd ďalej uvádza, že zásada súladu výkonu práv s dobrými mravmi predstavuje významný princíp, ktorý v uvedených prípadoch dovoľuje zmierňovať tvrdosť zákona a dáva sudcovi priestor pre uplatnenie pravidiel slušnosti. Konanie proti dobrým mravom je konanie protiprávnym (nález Ústavného súdu ČR z 21.10.2008, sp. zn. IV. ÚS 1735/07). Úlohou súdu je okrem prejednávania jednotlivých vecí aj nastavenie morálky a slušnosti v spoločnosti. Špekulatívne nadobudnutie vlastníckeho práva len za účelom vytvárania zisku v dôsledku právnych rezidujúcich z minulosti, nemôže podľa názoru odvolacieho súdu obstať. Podobne poukazuje na skutočnosť, že zásada súladu výkonu práv s dobrými mravmi predstavuje významný princíp, ktorý v odôvodnených prípadoch dovoľuje zmierňovať tvrdosť zákona

a dáva sudcovi priestor pre uplatnenie pravidiel slušnosti. Konanie proti dobrým mravom je konaním protiprávnym (viď nález Ústavného súdu ČR z 21.10.2008, sp. zn. IV. ÚS 1735/07).

103. Odvolací súd tiež akcentuje rozsudok Súdneho dvora EÚ z 13.12.1979 vo veci Liselotte Hauer proti Land Rheinland-Pfalz, kde bolo vo všeobecnosti konštatované, že ústavné pravidlá a prax umožňujú zákonodarcovi upravovať predpismi užívanie súkromného majetku vo všeobecnom záujme. S týmto cieľom sa niektoré ústavy odvolávajú na povinnosti spojené s vlastníctvom (Nemecký základný zákon, článok 14 ods. 2 prvá veta), na jeho sociálnu funkciu (Talianska ústava, článok 42 ods. 2), na podriadenie jeho užívania požiadavkám verejného blaha (Nemecký základný zákon, článok 14 ods. 2 druhá veta, a Írska ústava, článok 43.2.2°) alebo sociálnej spravodlivosti (Írska ústava, článok 43.2.1°). Sociálna funkcia vlastníckeho práva má prostredníctvom mnohých legislatívnych aktov vo všetkých členských štátoch konkrétne vyjadrenie. Takto sa nachádzajú vo všetkých členských štátoch zákony týkajúce sa poľnohospodárstva a lesníctva, vodohospodárstva, ochrany prírodného prostredia, územného plánovania a urbanizmu, ktoré obmedzujú, často citeľne, užívanie pozemkového vlastníctva.

104. Odvolací súd napokon poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23Cdo/430/2017 zo 16.7.2018, s ktorým sa stotožňuje, v ktorom je konštatované, že cit.: „v kontextu projednávaného sporu je ovšem třeba mít při hodnocení daného aspektu na paměti, že optikou dobrých mravů je nepochybně možné nahlížet i na výkon jednotlivých oprávnění spjatých s vlastnictvím věci (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10.11.2000, sp. zn. 22Cdo/740/99, usnesení téhož soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 22Cdo/1010/2014, či ze dne 25.3.2015, sp. zn. 22Cdo/4065/2014), a tedy i na právo majitele na vydání bezdůvodného obohacení při neoprávněném užívání jeho vlastnictví. Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi přitom již dříve připustil eventualitu, že též o požadavku na vydání bezdůvodného obohacení získaného na straně obce užíváním pozemků jiného subjektu jako veřejného prostranství by mohlo být uvažováno jako o rozporném s dobrými mravy, nastaly-li by zvláště mimořádné okolnosti (srov. zejména rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 11.2.2014, sp. zn. 28Cdo/2030/2013, ze dne 7.5.2014, sp. zn. 28Cdo/3684/2013, či obdobně jeho usnesení ze dne 21.11.2017, sp. zn. 28Cdo/324/2017). Těmi může být vnímán i spekulativní úmysl žalobkyně při nabývání dotčených pozemků, na něž pak navázala výkonem svého vlastníckého práva takovým způsobem, o němž je možné mít pochybnosti stran jeho souladu s dobrými mravy“. (srovnej zejména usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7.1.2016, sp. zn. 28Cdo/1151/2015, či jeho rozsudek ze dne 24.2.2015, sp. zn. 28Cdo/2140/2013).

105. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu na priznanie náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu, a to cestným telesom T., ktoré je postavené na pozemku žalobcu, resp. za chodníky a verejnú zeleň nachádzajúcu sa na týchto pozemkoch žalobcu. Súd prvej inštancie ani po zrušení a vrátení veci v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne neuviedol či túto náhradu priznal titulom bezdôvodného obohatenia žalovaným, resp. titulom zriadenia vecného bremena, keď napríklad v bode 83 svojho rozhodnutia poukazuje na judikatúru, podľa ktorej je tento vzťah nutné riešiť podľa ustanovenia o bezdôvodnom obohatení, avšak v bode 55 svojho rozhodnutia cituje ust. § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 týkajúceho sa výkonu práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu. V úvode bodu 77 sám súd prvej inštancie konštatuje spornosť uplatneného nároku, ktorý si žalobca uplatnil titulom bezdôvodného obohatenia a žalovaní mali za to, že sa jedná o náhradu za zradenie vecného bremena, kde však ďalej súd prvej inštancie neuvádza k akému záveru dospel on sám s tým, že zo zmlúv o postúpení pohľadávky uzatvorených medzi K. F. A. M. a K. ako postupcami a žalobcom ako postupníkom jednoznačne vyplýva, že táto pohľadávka bola postúpená titulom bezdôvodného obohatenia a nie titulom náhrady za zriadenie vecného bremena. Aj keď odvolací súd už v predchádzajúcom rozhodnutí v tejto veci zo dňa 12.2.2019 uložil súdu prvej inštancie posúdiť či vzniklo zákonné vecné bremeno, z ktorého bol povinný právny predchodca žalobcu, súd prvej inštancie tak neurobil.

106. Podľa odvolacieho súdu je predmetom konania nárok žalobcu na priznanie finančnej náhrady za zriadenie vecného bremena v zmysle § 4 zákona č. 66/2009 Z. z.

107. Podľa § 4 zákona č. 66/2009 Z. z., ak nemá vlastníik stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych

predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu.

108. Uvedené vecné bremeno bolo zriadené na pozemkoch žalobcu a jeho právnych predchodcov v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z., teda predstavuje zákonné vecné bremeno. Zákon č. 66/2009 Z. z. je špeciálnym predpisom, ktorý upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov, vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou. Predmetný právny predpis neobsahuje úpravu týkajúcu sa priznania náhrady za zriadenie vecného bremena a teda za obmedzenie vlastníckeho práva. Všeobecne však možno konštatovať, že pri riešení otázky náhrady za zákonom zriaďované vecné bremeno treba vychádzať z čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, ako aj z čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Vlastníkom nehnuteľností zaťažených vecným bremenom prislúcha nárok na priznanie náhrady za zriadenie vecného bremena na ich pozemkoch, na ktorých bolo zriadené vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. Takýto záver o existencii práva povinných z vecného bremena na primeranú náhradu za jeho zriadenie vyplýva aj zo záverov zasadnutia občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove z 10.1.2013, na ktoré žalobcovia vo svojom odvolaní poukazovali a to konkrétne, cit: „Zákonom č. 66/2009 Z. z., o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, došlo s účinnosťou od 01. 07. 2009 k zriadeniu vecného bremena na pozemky zastavané komunikáciami a užívanie pozemkov zastavaných komunikáciami, nie je od účinnosti tohto zákona bez právneho dôvodu. Uvedený zákon explicitne neupravuje otázku náhrady za zriadenie vecného bremena. Niet však žiadnej zákonnej prekážky na to, aby sa vlastníkovi trpiaceho pozemku zastavaného pozemnou komunikáciou priznala primeraná náhrada podľa všeobecných zásad upravujúcich inštitút vecného bremena, a to do času, kým sa vlastníkovi neposkytne podľa tohto zákona náhradný pozemok, alebo kým sa neskončí konanie o pozemkových úpravách.“ Tu sa žiada uviesť, že vyjadrenie kolégia krajského súdu v zmysle § 17 ods. 3 písm. a), b) zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, nie je však svojou podstatou možné stotožniť so stanoviskom k zjednoteniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, aké je oprávnené prijať kolégium Najvyššieho súdu SR v zmysle ust. § 21 ods. 3 písm. a), b) zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov. V zásade však tak, ako je uvedené vyššie, nemožno konštatovať, že by pri postupe podľa zák. č. 66/2009 Z. z. nemali osoby povinné z vecného bremena nárok na náhradu za zriadené vecné bremeno.

109. Aj pri usporiadaní pomerov medzi vlastníkmi pozemku a stavby podľa zák. č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky nemožno len samotnú skutočnosť o zriadení vecného bremena posudzovať bez hodnotenia skutočností, ktoré predchádzali obmedzeniu vlastníckeho práva vlastníka pozemku a ani skutočnosti ako sa vzťah vlastníka pozemku a vlastníka stavby, usporiadal prevodnou zmluvou, ktorou pozemok bol prevedený do vlastníctva vlastníka stavby.

110. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že stavba bola vykonaná ešte pred rokom 1966 a následne zrekonštruovaná na základe rozhodnutia o prípustnosti stavby zo dňa 21.7.1966. Tu neobstojí argumentácia žalobcu, že sa nejedná o povolenú stavbu v zmysle zákona č. 66/2009. Je nesporné, že žalobca kúpil túto nehnuteľnosť s plným vedomím, že kúpil nehnuteľnosť zastavanú pozemnou komunikáciou, ktorú nebude môcť nikdy v budúcnosti reálne užívať, mať v držbe, ani požívať z nej úžitky vo väčšej miere ako boli oprávnení jeho predchodcovia. Ani vlastníkom pozemku totiž nemôže nadobudnúť k tomuto pozemku viac práv ako má predchádzajúci vlastníkom, preto pokiaľ pôvodný vlastníkom pozemku (ktorým bol až do zápisu vlastníckych práv v prospech bývalých urbarialistov Československý štát), sám postavil stavbu pozemnej komunikácie, ktorá je naďalej v jeho vlastníctve, resp. vo vlastníctve jeho právneho nástupcu (žalovaný v 1/ rade), pričom tento pozemok sám zastaval a umožnil ho využívať iným osobám bez akejkoľvek náhrady nemohol si takéto práva uplatňovať nový vlastníkom pozemku, ktorý vlastnícke právo nadobudol následne. Toto je síce v prvom rade relevantné pre usporiadanie pomerov pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. a nemožno ho úplne opomenúť ani v rámci usporiadania vlastníckych pomerov zriadením vecného bremena.

111. Zákon č. 66/2009 Z. z. je zákonom, ktorý predpokladá ustanovenie § 151n ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka - zriadenie vecného bremena zákonom. Vzhľadom k tomu, že je predpisom, ktorým sa upravujú vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obcí a vyšších územných celkov nadobudnutých podľa osobitných predpisov, pričom problém náhrady za nútené obmedzenie vlastníckych práv vlastníkov pozemkov pod stavbami priamo nerieši, avšak v ustanovení § 4 odkazuje na úpravu v ustanoveniach § 151n až § 151p Občianskeho zákonníka, pri riešení otázky náhrady za obmedzenie vlastníckych práv, je potrebné z týchto ustanovení vychádzať a nemožno opomenúť, že zákon č. 66/2009 Z. z. poskytnutie náhrady vlastníkovi pozemku pod stavbou v podobe náhradného pozemku podmienil ochotou vlastníka stavby na uzavretie zámennej zmluvy a tiež ďalšou podmienkou, ktorou je existencia pozemku vo vlastníctve vlastníka stavby, súčasťou na zámenu. Až neuplatnenie uvedeného postupu je dôvodom usporiadania pomerov k pozemku pod stavbou v rámci konania o nariadení pozemkových úprav, pričom osobou oprávnenou požiadať o nariadenie pozemkových úprav je len vlastník stavby, kedy sa má prihliadnuť na jeho potreby, pričom aj v rámci nariadených pozemkových úprav sa usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou vykoná buď formou poskytnutia náhradného pozemku v obvode úprav, alebo formou finančnej náhrady, avšak len za kumulatívneho splnenia troch podmienok, ktorými je to, že a) v obvode pozemkových úprav nie sú pozemky na účely poskytnutia náhrady, b) ide o pozemok pod stavbou v maximálnej zákonom ustanovenej alebo nižšej výmere a c) o usporiadanie formou finančnej náhrady požiada vlastník pozemku. Zákon č. 66/2009 Z. z. nedáva vlastníkovi pozemku žiadnu možnosť domáhať sa usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom zaťažených zákonným vecným bremenom a ponecháva ich usporiadanie výlučne na dobrej vôli užívateľovi pozemku.

112. Opäť sa žiada uviesť, že vecné bremená zriadené ex lege, majú špecifický režim, upravený verejnoprávnymi predpismi, na základe ktorých boli zriadené. Zároveň však majú aj súkromnoprávny prvok. Vecné bremeno totiž charakterizuje občianske právo ako právo niekoho iného než vlastníka veci, ktorého obmedzuje tak, že je povinný niečo trpieť, niečo sa zdržať alebo niečo konať. Tzv. zákonné vecné bremená tento charakter majú tiež. Ich režim nie je úplne totožný s režimom zmluvných vecných bremien, pretože sa riadia špeciálnou úpravou právnych predpisov, avšak nejde o komplexnú úpravu, ktorá by vylučovala použitie všeobecnej úpravy občianskeho práva o vecných bremenách. Ak tieto špeciálne predpisy nemajú zvláštnu úpravu, riadi sa ich režim všeobecnou úpravou občianskoprávnou. Finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Senát odvolacieho súdu sa prikláňa k názorom vyjadreným v niekoľkých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, že finančná náhrada za zákonom zriadené vecné bremeno je jednorazová; nemá charakter opakovaného plnenia (viď napr. 3Cdo/49/2014).

113. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nepostupoval v súlade so zákonom, ak nepodrobil žalobcom uplatnený nárok kritériu dobrých mravov, a to vzhľadom na vedomosť žalobcu, že na pozemkoch, ktoré nadobudol na základe vlastnej, slobodnej vôle, sa nachádza stavba cestného telesa, teda už pred nadobudnutím vlastníckeho práva vedel, že v prípade prevodu vlastníckeho práva, bude obmedzovaný v užívaní svojich nehnuteľností.

114. V súvislosti s vyššie uvedeným odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II.ÚS 389/09-20 zo dňa 26.11.2009, v ktorom ústavný súd v súvislosti s korektívom dobrých mravov uviedol, že „za podstatné v prejednávanej príhode považoval to, že sťažovateľ v čase nadobudnutia pozemku vedel alebo mohol vedieť, že pozemok je zastavaný stavbou cesty. Uvedenú skutočnosť potom sťažovateľ zohľadnil alebo mohol zohľadniť aj pri dojednávaní podstatných náležitostí zmluvy, na základe ktorej pozemok nadobudol, resp. pri samotnom rozhodovaní sa, či pozemok za daných podmienok má záujem nadobudnúť alebo nie. Ak sťažovateľ za týchto okolností vlastníctvo k pozemku nadobudol, táto okolnosť nemohla ostať bez následkov ani vo vzťahu k posudzovaniu jeho nároku z hľadiska jeho súladu, resp. rozporu s dobrými mravmi.“ Kontrolou ústavnosti teda prešiel postup súdu, ktorý nároky žalobcov, v súvislosti so stavbou zriadenou na ich nehnuteľnosti, preskúmal cez prizmu dobrých mravov, pričom ústavný súd sa stotožnil s názorom všeobecných súdov v preskúmvanej veci, že vlastníci nehnuteľností, na ktorých bolo zriadené cestné teleso, pred tým ako tieto nehnuteľnosti nadobudli do vlastníctva, vedeli o obmedzení svojich vlastníckych práv, preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcov bol v predmetnom prípade v rozpore s dobrými mravmi, keďže toto obmedzenie mohlo byť zohľadnené aj pri dojednávaní kúpnej ceny na takýto pozemok, prípadne v iných okolnostiach.

115. Porušením práva žalobcu v 5/ rade sa zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4014/12 vo veci B. proti Slovenskej republike, v ktorom p. B. namietal porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru tvrdiac, že jeho žaloba bola zamietnutá svojvoľne a v rozpore s princípom právnej istoty, keďže rovnaké súdy v iných konaniach o totožných nárokoch a to pred napadnutým rozhodnutím, ako aj po ňom, rozhodovali odlišne ako v napadnutom rozhodnutí. Ďalej namietal porušenie článku 1 Protokolu č. 1 vzhľadom na skutočnosť, že Mesto Prešov užíva jeho pozemky a súdy mu svojvoľne zamietli akúkoľvek náhradu v tomto ohľade. V rozhodnutí zo dňa 2.7.2019 ESLP v bode 53 zdôraznil, že v posudzovanom prípade bol sťažovateľov nárok zamietnutý pre rozpor s dobrými mravmi, a to vzhľadom na veľmi špecifické okolnosti prípadu. ESLP v súvislosti s uvedeným poukázal najmä na dobrovoľné nadobudnutie majetku s plným vedomím jeho stavu a uplatňovanie podobných nárokov v mnohých iných prípadoch, bez skutočnej snahy o úpravu vzťahu medzi vlastníctvom a užívaním. Na základe týchto okolností sa na vec aplikovalo ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a žaloba bola zamietnutá. Vzhľadom na vyššie uvedené ESLP dospel k záveru, že nič nenaznačuje tomu, že by aplikáciu § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka v posudzovanom prípade neumožňovali hlboké a pretrvávajúce rozpory v judikatúre. Tento záver neovplyvnila ani judikatúra, ktorá nasledovala po rozhodnutiach prijatých v posudzovanom prípade. Sťažnosť podľa Článku 6 ods. 1 Dohovoru bola teda odmietnutá ako zjavne nepodložená. Čo sa týka porušenia článku 1 Protokolu č. 1 Dohovoru, k uvedenému ESLP uviedol, že v čase rozhodovania vnútroštátnych súdov už bol aspoň jeden podobný prípad, v ktorom súdy na všetkých stupňoch aplikovali § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a teda po celý čas konania bol úspech sťažovateľovej žaloby podmienený absenciou okolností rozporu s dobrými mravmi. Za týchto okolností nemožno tvrdiť, že sťažovateľ uplatňoval niečo iné, než špekulatívny občianskoprávny nárok bez legitímnej nádeje na úspech a teda nemal „majetok“ chránený Článkom 1 Protokolu č. 1. ESLP preto zvýšnú časť sťažnosti podľa tohto ustanovenia odmietol ako nezlučiteľnú ratione materiae s ustanoveniami Dohovoru. Vzhľadom na uvedené ESLP odmietol aj námietku podľa Článku 13 Dohovoru a sťažnosť vyhlásil za neprijateľnú.

116. Vzhľadom na vyššie uvedené je nevyhnutné konštatovať, že právo žalobcu na priznanie náhrady za zradenie vecného bremena je nevyhnutné aj podrobiť kritériu dobrých mravov vzhľadom na skutočnosť, že žalobca slobodne nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, na ktorých výkon vlastníckeho práva bol obmedzený vzhľadom na v čase prevodu vlastníckeho práva už existujúcu stavbu cestného telesa. S poukazom na uvedené, odvolací súd považoval priznanie nárokov žalobcu v súvislosti so zriadením vecného bremena na jeho nehnuteľnosť za poskytnutie ochrany nároku, ktorého výkon je v rozpore s dobrými mravmi, a to vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti prípadu.

117. Možno konštatovať, že súd prvej inštancie vyhodnotil nesprávne aplikáciu § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka v prejednávanej veci a toto ustanovenie nesprávne aplikoval. V kontexte aplikácie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka treba poukázať na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, sp. zn. 4014/12 z 2.7.2019, v ktorom táto súdna autorita posudzovala podrobný návrh žalobcu (v danom prípade v režime bezdôvodného obohatia), pričom z tohto rozhodnutia vyplýva, že aplikácia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka všeobecnými súdmi SR, preto v sporovej veci bola správna a nemožno tvrdiť, že sťažovateľ si v danom konaní uplatnil niečo viac, než špekulatívne občianskoprávny nárok bez legitímnej náhrady na úspech v zmysle článku 1, protokolu č. 1. Z tohto dôvodu nemal majetok chránený týmto ustanovením. Aj v tomto kontexte treba vnímať judikatúru (napríklad 22Cdo/2858/2013 z 30.9.2015), ktorá je judikatúra staršieho dáta vzhľadom na ustálenú judikatúru ESLP je v prejednávanej veci neaplikovateľná. Podobne z vyššie uvedených dôvodov je neaplikovateľná ďalšia judikatúra Najvyššieho súdu Českej republiky (napr. 22Cdo/1265/2007).

118. Nemožno konštatovať a v tomto smere súhlasiť s argumentáciou žalobcu v jeho vyjadrení k odvolaniam žalovaných, že samotná skutočnosť, že účastníci kúpnej zmluvy oprávnenej nehnuteľnosti sa pri uzatváraní dohodli na kúpnej cene 1,- euro, bez ďalšieho nesignalizuje porušenie dobrých mravov, resp. že bol žalobca obmedzený na výkone svojich vlastníckych práv, nakoľko zákon č. 66/2009 Z. z. predpokladá iba výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, a to s charakterom dočasným, teda do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území. Nejde teda o vyvlastnenie alebo trvalé zriadenie vecného bremena a obmedzujúce vlastnícke právo.

119. Už Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu vo vyššie citovanom rozhodnutí sp. zn. 4014/12 z 2.7.2019 konštatoval, že aj keď nadobudnutím nehnuteľnosti sťažovateľ (žalobca) získal akcesorické právo požadovať náhradu za ich užívanie ako aj po celý čas trvania konania bol úspech v nároku

otvorene podmienený absenciou okolnosti pokrytých korektívou dobrých mravov podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a zo žiadnych faktorov nevyplývalo, že bol dostatočne preukázaný aby bol vymáhateľný.

120. V tomto kontexte je právne významné aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 340/2021-21 zo dňa 27.5.2021, z ktorého vyplýva, že obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku sťažovateľov má osobitný charakter, ktorý vyplýva z toho, že k faktickému obmedzeniu nedošlo na základe zákona č. 66/2009 Z. z. ale v súvislosti s výstavbou cesty pred rokom 1989. Zákon č. 66/2009 Z. z. je len ďalší spôsob, ktorým zákonodarca zmierňuje následky osobitnej majetkovej krivdy, ktorá nespočívala v určenom právnom odňatí vlastníckeho práva, ale v jeho rozsiahlom faktickom obmedzení stavbou verejnoprospešného zariadenia bez toho, aby došlo k vyvlastneniu vlastníckeho práva predchodcov sťažovateľov. Následok tohto legislatívneho riešenia nemožno obmedziť len na konštatovanie toho, že sťažovateľom súdnym výkladom zákona č. 66/2009 nebol priznaný nárok na opakovanú náhradu za zriadenie vecného bremena. Tento zásah treba vnímať s ohľadom na to, že sťažovatelia sa svojich vlastníckych práv v súvislosti s neprávny stavom mohli domáhať už pred prijatím zákona č. 66/2009 Z. z., rovnako sa mohli v premlčacej dobe domáhať priznania jednorazovej náhrady za dodatočné zriadenie vecného bremena. Okrem toho sťažovateľom v súvislosti s ich vlastníckym právom zostáva zachovaný nárok na to, že definitívnym riešením historicky podmieneného, pôvodne faktického a po prijatí zákona č. 66/2009 Z. z. aj právneho obmedzenia ich vlastníckeho práva bude poskytnutie náhradného pozemku v procese pozemkových úprav, tak ako to predpokladá zákon č. 66/2009 Z. z. Zriadením vecného zákona č. 66/2009 Z. z. nemožno samo o sebe považovať za vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva bez primárnej náhrady ako všeobecné súdy dospeli k záveru, že sťažovatelia sa mohli úspešne domáhať primeranej náhrady vo forme jednorazovej, no premlčaniu podliehajúcej náhrady za zriadenie vecného bremena.

121. Toto rozhodnutie Ústavného súdu SR je plne aplikovateľné aj v prejednávanej veci, pretože vyššie uvedené nároky si mohli uplatňovať právni predchodcovia žalobcu, a najmä terajšiemu žalobcovi zostáva zachovaný nárok, bude poskytnutie náhradného pozemku v procese pozemkových úprav, tak ako to predpokladá zákon č. 66/2009 kde odvolací súd chce zdôrazniť, že žalobcovi bude poskytnutý pozemok v rovnakej kvantite a kvalite ako je ten, ktorý kúpil žalobca za a ktorý bol v čase kúpy zastavaný cestným telesom, t. j. žalobca ako aj jeho právni predchodcovia si museli byť nepochybne vedomí, že hodnota tohto pozemku je z uvedeného dôvodu omnoho nižšia, než ako keby tento pozemok nebol zastavaný cestným telesom.

122. Pokiaľ ide o námietku premlčania, ktorú v konaní vzniesol žalovaný v 2/ rade ohliadnuc od vyššie uvedeného, odvolací súd v súvislosti s nárokom žalobcu ako takým v nadväznosti či sa jedná o jednorazovú alebo opakovanú náhradu a s tým súvisiacu otázku premlčania ešte dopĺňa, že samotný zákon č. 66/2009 výslovne neurčuje či odplata za zriadenie vecného bremena je jednorazová alebo opakovaná. Podľa názoru súdu právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vzniká jednorazovo, čo bolo napokon ustálené aj judikatúrou vydanou po predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu. Táto jednorazová náhrada v zmysle ustanovenia Občianskeho zákonníka vzniká tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., nie každému právnenému nástupcovi. Vlastník pozemku, ktorému bolo zákonom obmedzené vlastnícke právo za zriadenie vecného bremena má tak nárok na jednorazovú peňažnú náhradu za toto obmedzenie s tým, že tento nárok je peňažnou pohľadávkou, ktorá sa ako záväzkové právo a nie ako vecné právo premlčuje. Vlastník pozemku ho tak môže úspešne uplatňovať iba v zákon stanovenej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť od účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. a premlčuje sa už v všeobecnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Premlčacia doba tak uplynula dňa 1.7.2012. Uvedené je aj v súlade s právnym názorom najvyšších súdnych autorít. Nakoľko žaloba (ešte pred jej samotným rozšírením proti žalovanému v 2/ rade) bola podaná dňa 31.10.2014, je bezpochyby takto uplatnený nárok premlčaný. Odvolací súd v tejto súvislosti dôvodí aj tým, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniká ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona a nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. Ide o rozhodovaciaj prax dovolacieho súdu (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2020, sp. zn. 8Cdo/17/2019). Najvyšší súd vo svojom ďalšom rozhodnutí, sp. zn. 3Cdo/49/2014 konštatoval, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého

vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemala iba opakovaného plnenia. Je nelogické aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté bremeno. Podstatu predmetného názoru považoval za „ústavne udržateľnú“ aj Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 227/2012. Ďalšie rozhodnutia Ústavného súdu týkajúce sa posudzovania opakovanej finančnej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993, ktorý posudzoval ústavnosť rozhodnutí založených na obdobných záveroch (sp. zn. I. ÚS 474/2013, IV. ÚS 227/2012, I. ÚS 1/2012, II. ÚS 56/2011) na tom nič nezmenili (uznesenie Ústavného súdu SR z 28.10.2020, sp. zn. IV. ÚS 539/2020).

123. S poukazom na uvedené preto odvolací súd v súlade s § 388 zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalobu zamietol, keď ďalšími odvolacími argumentami s ohľadom na hospodárnosť konania sa už v odvolacom konaní nezaoberal. Len na okraj, napr. poukazuje na skutočnosť, že zmluvami o postúpení pohľadávky zatvorenými medzi K. F. A. M., K. A..P..U.. ako postupcami a žalobcom ako postupníkom, obe zo dňa 13.10.2014 bola na žalobcu postúpená pohľadávka, ktorého titulom je bezdôvodné obohatenie, avšak tak ako to vyplýva z vyššie uvedeného odôvodnenia, odvolací súd posúdil nárok žalobcu ako náhradu za zriadenie vecného bremena, t. j. táto pohľadávka nemohla byť na žalobcu postúpená, nakoľko táto pohľadávka ak by aj vznikla, nemohla vzniknúť titulom bezdôvodného obohatenia a takto nemala byť ani platne postúpená na žalobcu.

124. O trovách celého konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalovaní ako sporové strany mali v konaní plný úspech, preto mali nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý v konaní úspech nemal. Výšku trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

125. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).